

Harmadik fejezet

Lehetőségek

„Vis maior.”

Az éjszaka leple alatt mindketten igyekeztek kipihenni az elmúlt idő fáradalmait. Kevin próbálta megérteni az idegen szavait, míg Pharyusban egyre inkább az aggodás bontakozott ki, melyet nem tudott legyűrni. Többször felkelt, hogy megnézzze, merre járnak a gépek és hogy vajon mennyi időbe telhet még. Reménykedett, hogy várakozása nem lesz hiábavaló. Az utóbbi napokban ez a lehetséges kudarc is kínoztta. Ha eredménytelenség mutatkozik meg, más módszert kell találnia, hogy meglelje a keresett személyt. Egyelőre ötlete nem volt, mit kellene majd tennie. Így inkább erősen bízott a sikerben. Visszafeküdt a helyére és lepihent, még jó két óra kellett a napkeltéhez, így gondolta, hogy addig tartalékon fog üzemelni, ne veszítsen feleslegesen sok energiát. Ám még mielőtt megtette volna, halk zörejt hallott. Apró neszezést, mely valószínűleg a földszintről jött. Deltát a szülők elvitték, így a jövevény biztosra vette, hogy valaki van odalent. Felpattant a fekhelyről és az ajtóhoz osont. Kilopódzott a folyosóra és elsétált a legvégéig, a lehető legkevesebb zajt felverve. Megpróbált lelátni a lenti részre, a teljes sötétségben azonban nehezebben tájékozódott. Pár lépcsőfokkal lejjebb már látta a bejárati ajtót, mely egy résnyire nyitva állt. A váratlan vendégek a nappali helységbe kutattak, fény csak olykor-olykor villant fel, ahogy a lámpáikkal ide-oda hadonásztak.

Pharyus nem várt, a lehető leggyorsabb, ám hangtalan tempóban visszasietett Kevinhez, aki nyugodtan aludta álmát. Becsukta az ajtót és rögtön odasietett a fiúhoz.

- Kevin. Kevin. – szólt halkán, ám a kölyök nem mozdult. Ha szóra nem kell fel, hát lökött rajta egyet, aminek már azért lett hatása.

- Mi... mi... mi az? – kérdezte álmos, alig hallható hangon.

- Vendégeink vannak.

- Mi van? – nézett fel egy pillanat erejére, majd visszahuppant a feje a párnák közé.

- Ne aludj! Kelj fel! Betörték hozzád! – próbálta nyomatékosítani magát a Daarhyan, aminek meg is lett a hatása. A fiú rögtön felpattant ijedtében, ám lakótársa csöndre intette, így halkán kezdett neki mondókájába.

- Mi történt? Kik törtek be? Hol vannak? Mi van? – nézett fel most már kikerekedett szemekkel.

- Minden bizonnyal a TÖMB emberei. Kelj fel! El kell tűnnünk! – sürgette a sötét árny, ki az ágya fölé magasodott.

- És... és... és mégis hova? – tápászkodott fel.

- Nem akarod megvárni őket, azt bizton állíthatom! – ösztönözte a fiút, aki ijedtében rögvést kipattant az ágyából.

- De hova akarsz menni? – értetlenkedett, még mindig nem ébredt fel teljesen, viszont érezte, hogy amitől félt, az bekövetkezik. A szíve is egyre vadabban kalapált, ezáltal pillanatok alatt magához tért. Nem akart ő bajt, és mégis eljött hozzá, erős nyugtalanság örvénylett benne.

- Minél messzebb, ahol nem találhatnak ránk. – suttogta vészjóslóan.

- Van ilyen hely? – aggodalmaskodott.

- Remélem van. Van itthon autótok? – kérdezte, miközben a géppel foglalataskodott.

- Hát apuék elvitték, de... de a másik garázsban van egy tragacs.

- Akkor nyomás oda! Megyek én is mindjárt!

- Egyik lábam itt, másik ott. Gondolom nincs itt az átvedlés ideje?! – kapta fel nagyjából a ruháit magára a vaksötétbe, és a fiókjából kivette a kockát, melyet a jövevény adott neki, végül sietősen elindult az ablak felé, tudta, hogy most nem kell akadékoskodnia. Elöntötte a félelem, ám nagy levegőt vett és próbált tisztán látni. – És Veled mi lesz?

- Amint tudok, megyek. Időt kell nyernem. – töprengett Pharyus azon, vajon hogy is tudná hatástalánítani a behatolókat, ám őt is egyre inkább marta belülről a nyugtalanság, legalábbis, ami gép mivoltjához járult. – Nah, tűnés az autóhoz! Várj meg ott! Itt elől nincs senki, már a konyhában és hátul járnak, de azért óvatosan! – intette figyelemre a fiút.

- Oké, oké, oké. – bújt ki az ablakon a srác és elindult a tetőn lefelé, miközben próbált tájékozódni a koromsötét éjszakában. Ideges lett és félt, szinte reszketett, nehogy elkapják őket, nem akart már ettől is nagyobb zúrt a feje fölé. Erőt gyűjtött és a garázs felé vette az irányt, miközben hol jobbra, hol balra, hol pedig a háta mögé tekintgetett.

Pharyust erősen szorította az idő, hisz már lehet, hogy az emeleten jártak a betörők, egyelőre annyit tudott tenni, hogy bezárja az ajtót. Majd a laptopon próbált hangtalanul gépelni, hogy rábírja az eszközt a leállításra, ám az nem hagyta magát, valamin nagyon dolgozott. A Daarhyan most ért rá a legkevésbé várni, mikor már menekülniük kellett volna, ám meglepetésére nem a gép állt le, hanem a keresés. A monitoron három villogó pont jelent meg, valahol az USA közepén, nagyjából egy helyen. Ez az idegennek tökéletesen megfelelt, szemvillanás alatt összecsuksa a szerkentyűt, egyik tenyerét a monitorra, másikat pedig a gépre helyezte és próbált minél több energiát kinyerni belőlük, azaz igyekezett visszaolvasztani magába az anyagokat, valamint tönkretenni az adatokat rajta. Több órás munkáját most alig fél perc alatt visszaalakította magába. Nem akarta otthagyni senkinek bizonyítékként, kockáztatva ezzel a lebukást. Hallotta a neszezést a lépcsőn, mire végzett, fogta az adatokat tároló vékony gépet és kimászott ő is az ablakon. Ahogy csak tudott, sietett az autóhoz, ami egy távolabbi garázsban pihent. Figyelt minden irányba nehogy az esetleges betörők karjaiba fusson, és úgy szedte a lábát, ahogy csak tudta. Tudta, hova kell menni, a járművet is megtalálta, és rögtön az ajtóhoz ugrott.

- Ül el innen! – szólt Kevinnek, aki a volán mögött foglalt helyet, már-már teljesen a székbe húzódva, mert nem tudta, hogy vajon egy betörő közeledik-e, vagy pedig a jövevény. Ennek ellenére már indulásra készen állt és mozdulni sem akart részben az ijedségtől, részben pedig makacsságból.

- Miért? Tudsz te egyáltalán vezetni vagy most akarod megtanulni? – kételkedett benne, mire nagy sokára felé fordult.

- Gyerekjáték. Nem bonyolult egyáltalán. – ennyi elég volt a kölyöknek, azonnal a másik ülésbe pattant és teljesen lehúzódott, afféle ösztönös reakció volt ez nála, hátha így nem látják meg. Pharyus beugrott a kormány mögé, a gépet pedig a srác kezébe nyomta. – Minél előbb a lehető legtávolabb kell jutnunk.

- Rendben, remélem kibírja az öreg vas. Bírd ki! – húzta végig a kezét az autón, ami egy idősebb korban járó terepjáróként ácsorgott a garázsban. Hangjában érződött a félelem és egyáltalán nem érezte magát biztonságban.

A Daarhyan nem szöszmötölt, mire a fiú kimondta a szavakat, a motor is életre kelt. Lassan kigurultak az útra, próbált feltűnés nélkül és minél halkabban lelépni a sötétben. Amint elérték a főutat nagyobb sebességbe kapcsolott és gázt adott, hogy a lehető leghamarabb eltűnjenek a betörők elől. Tempójuk száz felé közelített, de nem akarta kitaposni szegény csotrogány lelkét, ezért alatta tartotta a sebességét. A keresési eredmények felé vette az irányt, mindhárom Denver körül villogott, amikor Kevin felnyitotta a laptopot.

- És most mi lesz? – érdeklődött a srác.

- Meg kell találnom Ghayat. A feladat még mindig adott. De téged nem akarok ettől nagyobb zúrba keverni.

- Kösz! Ettől nagyobbba már csak akkor lehetek, ha elkapnak. És... és vajon hol lehetnék biztonságban? Ha már a saját házunkban sem tudok nyugodtan szunyálni. Úgy tűnik mégis belénk botlottak, pedig azt mondtad...

- Tudom, mit mondtam! És én sem értem teljesen, hogyan is találtak ránk ilyen gyorsan, de valahonnan tudták. – felelte az idegen.

- És biztos, hogy Téged kerestek? Vagy csak direkt a mi házunkat szemelték volna ki, hátha találnak ott valamit egetverő érdekes cuccot?

- Biztos vagyok benne, hogy utánam kutattak. Régóta vannak itt a Földön, könnyen beilleszkedhetnek, és ki tudja milyen hálózatot képesek fenntartani. Én egyelőre egyedül vagyok itt, és nem tudom, mire számíthatok. – vallotta be.

- Megmondtam, hogy zúrós ipse vagy te, ezt már sejtettem a legelején... - bizonygatta saját igazát, de azért gyorsan folytatta – ennek ellenére viszont sokat segítettél nekem is. De akkor most mik is a terveid velem? – érdeklődött a jövőjéről.

- Valamelyik városban kiteszlek, utánad nem fognak kutatni, hisz nem vagy fontos számukra.
- Nem? Az lehet, de kreáltál nekem egy ilyen bűvös kockát, így még a hülye is rájön a cseppnyi agyával, hogy ez nem földi eredetű. És... és... és mire jó ez egyáltalán? – morgolászott, miközben forgatta össze-vissza.
- Mondtam. Egy apró ajándék. Nincs benne semmi különleges és a Tömb úgysem tudja kinyitni, mivel nincs miért. Nyugodtan elteheted. – próbálta lecsendesíteni a fiút.
- Kösz, ettől már cseng a fülem, hogy ne idegeskedjek, meg nem lesz semmi baj... de... de mégis lett! Épp benne ülünk! – mormogott az orra alatt.
- Próbálok minden eshetőségre figyelni, ám vannak elkerülhetetlen akadályok, melyekkel nem tudok mit kezdeni. Sajnálom! – kért bocsánatot Pharyus.
- Végül is... semmi hézag. Legalábbis míg nem történik semmi gáz. Meg máskülönben teljesen monoton lenne az élet. Most e pár nap alatt történt ez meg az.
- Igen. És hol tegyelek ki? – kérdezte, mert lassan beértek a városba.
- Fogalmam sincs. Tudom, hogy tők érthetetlen a gondolkodásom, de inkább melletted maradnék. Itt azért mégis biztonságosabb. Láttam milyen spéci dolgokat tudsz, így azért nagyobb a biztonságérzetem, mint holmi ismerősnél. Meg azt se tudom kihez mehetnék. – nézett ki az ablakon a srác és hangjában érződött az elveszettség, miközben a település első házait figyelte, amik mellett elhaladtak.
- Meglehet, láttad, amit én tudok. Egy részét. De amit a TÖMB tud, abból még nem láttál semmit. És szerintem nem is akarod. – próbálta meggyőzni a fiút.
- Nem láttam, nem is akarom tudni! De ha visszatérek a begyepesedett gyomnövényes életemhez, akkor utólag iszonyatosan fogom bánni, hogy nem tartottam veled. Legalábbis lehetséges... - bizonytalanodott el a végén.
- És a vírussal mi lesz? Annak ellenére, hogy nem látod most is több ezer vagy tízezer ember betegszik meg óráról órára, ha velem jönnél, kitennéd magad ennek a veszélyének. És gyógymód még mindig nincs, akár bele is halhatsz. – felelte igen meggyőző hanggal.
- Egy próbát megér. – vont vállat.
- Ennek ellenére én nem szeretném, hogy elkísérj. Nem akarlak ettől nagyobb veszélybe sodorni.
- Én pedig veled akarok tartani és kész. Ha már befogadtalak és menedéket adtam, hát akkor most veled is megyek. És különben is, ez az én kocsim, itt fogok maradok, bármi legyen is. – felelte a fiú, mire Pharyus megállt és hallgatott.
- Hé! Most mi van? Miért álltál meg? Az a fék nem a gáz.
- Azt mondtad, itt maradsz, bármi legyen is. Tehát ha szerzek egy másik járművet, és azzal megyek tovább, Te itt maradsz, ugye? – kérdezett vissza.
- Nézd, az a lényeg, hogy ha már van lehetőségem, akkor segítenék, ha tudok, nem akarok otthon unatkozni, vagy punnyadni. Feldobtam az elmúlt napjaim, még ha sokszor morogtam is, és azt akartam, hogy minden maradjon a régi. Ez új és izgalmas dolog, hogy valami különleges történik, és...
- De ugye nem fogsz végig morogni és panaszkodni? – vágott közbe ezzel kérdéssel, hogy lezárja a témát.
- Ígérem. Becsszó! Be fogom fogni... teljesen. – esküdözött mindennel, csakhogy ne küldje el.
- Rendben. Legyen. Én már nem értem az embereket.
- Miért? Most mi a baj? – kérdezte kíváncsian Kevin.
- Semmi... – felelte és tovább indultak a hosszú úton. – Furák vagytok. Ez minden.
- Ez igaz. De te sem vagy mindennapi fazon... - próbált visszavágni. – Ennek ellenére örülök, hogy veled tarthatok.
- Nincs mit. Végül is a Te döntésed. Ám ne feledd, én figyelmeztettelek! – jelezte Pharyus.
- Tudom, tudom. Igyekszem vigyázni magamra és kimaradni a zúrból.
- Már benne vagy... teljesen. Remélem, túl is éljük, mert ha a TÖMB ránk talál, ahogy az emberek mondanák: abban nem lesz köszönet.
- Nem akarom elképzelni. Elég volt annyi, amennyit mondtál. – próbált nem törődni a helyzettel, inkább csak azzal, hogy végre történik vele olyasmi, ami eddig még nem. Valami izgalmas kaland, amely-

be véletlenül cseppent bele, ám nem elég elkezdni, túl is kell élni. Ez kicsit elriasztotta ugyan, ám a jó oldalát próbálta megfogni, ahogy mindig: majd lesz valahogy. A gondolkodás helyett inkább kinyitotta a laptopot, a monitoron pedig a térkép és a három találat tűnt fel. – Gondolom, sorba megkeressük mindhárom találatot, ugye?

- Igen. Aggaszt, hogy három jel is van, bár a keresés nem ért a végére. Így mindhárom helyet végig kell néznünk. Ezért is szeretnék minél gyorsabban odaérni. Van más mód, hogy gyorsabban haladjunk? – érdeklődött az Építő, mivel a kilométeróra nyolcvan fölé nem óhajtott lépni.

- Vonat, meg egy gyorsabb autó, meg talán repülő, de azt nem szeretem. – sorolta végig. – Jobbat nem tudok.

- Akkor kell egy másik autó. Valahogy. – nézett a fiúra, aki sejtette, hogy Pharyus mire készülhet.

- Csak nem lopni akarsz? – gyanakodott Kevin.

- Nézd, az emberi norma szerint talán lopás. Nálunk ilyen nincs, mert minden mindenkié. Bár az ember ezen már túllépett. Vannak tulajdonjogok. Én megértem, de saját elveim szerint fogok tenni. – állt meg az autóval az út szélén, a túloldalon szemlélődött gyorsabb négykerekű után.

- Tényleg lopni akarsz? – nézett nagyot a fiú.

- Nem, nem fogom azt tenni. – szállt ki az autóból és elindult a szemközti oldalon álló ezüstös színű sportosabb járgányhoz. A srác nem tudott mit tenni, kipattant a helyéről és sietett utána. Az idegen ráette a kezét a zárra és pár másodperc alatt kinyitotta. Számára csak egy apró ügyességi feladat volt az egész. Kényelmesen elhelyezkedett az ülésbe és már be is indította azt. Kevin beült mellé és még mindig kérdően nézett rá.

- Akkor most már bűnrészes leszek. – morfondírozott halkan.

- Mint mondtam nem lopjuk. Csak ideiglenesen bérbe vesszük. Legalábbis az Építők ezt teszik. – felelte és már meg is fordult az út közepén, épp nem jött semmi. A jövevény a vezetést is pillanatok alatt elsajátította és remekül, magabiztosan kontrollálta az eszközt. A kölyök ennek ellenére egyik kezével a számítógépet fogta, másikkal pedig kapaszkodott. Ez a jármű már kényelmesen ment százas tempó fölött is, az idegen csak a sebességkorlátozást nem tartotta be, mindig egy kicsivel a megengedett sebesség felett járt.

- Azért a városban csak óvatosan! Ha kiértünk utána már száguldozhatsz! – igyekezett lassításra bírni a sofőrt a fiú, miután éppen csak elfértek két teherautó között. Pharyus hallgatott is a jó tanácsra és némileg visszavett a tempóból.

- Rendben. És Denver felé melyik úton kell haladnom? – érdeklődött.

- Jó úton vagy. Csak tovább egyenesen, egyelőre. Bár lesz egy elágazás és nem tudom melyik a rövidebbik. Ám az még odébb van, most csak előre.

- Egy kis segítség. – ért hozzá a laptopozó. – Majd megmondja, csak nézd meg.

Kevin ismét kinyitotta a gépet és a monitoron a Föld térképe kezdett megváltozni. A három találat felé közeledett a kép, egyre nagyobb és részletesebben jelenítette meg a tájat, míg végül a bal felső sarokban a három találat került, és a jobb szélén még látszódott Wichita. A legrövidebb útvonal pedig kirajzolódott a kijelzőn.

- Jó kis szerkentyű. Gondolom mindent tud, amit csak akarsz. – lelkesedett a kölyök.

- Igen, az internetről azonnal letölti a szükséges adatokat.

- Király! Én tudom használni? – érdeklődött.

- Minden további nélkül, azonban a programok nem úgy működnek, mint ahogy Te megszoktad. Ez teljesen Daarhyan programozás. Ennek ellenére használható, csak tudd, hogy kell.

- Rendes vagy. Tehát én nem konyítok hozzá egy picit sem. Sebaj, elleszek vele. – nézegette a néha a sarkokban felugró ablakokat, melyeken szövegek vagy számok futottak végig, miután pedig a folyamat véget ért, eltűntek.

Hosszú út állt előttük, és ahogy kiérték a városból Pharyus rögtön a gázra lépett, hogy minél gyorsabban elérjék a célt, ám rengeteg út állt még előttük, az idejük pedig egyre fogyott. Meg volt kötve a kezük, hiszen a jármű egy bizonyos sebesség után már labilissá válhatott, ezt tudta a jövevény is, ezért figyelt mindenre és óvatos, ám gyors autózásba kezdett.

Dodge City melletti Őrtámaszpont, reggel 7 óra körül:

A főkapun egy terepjáró gurult be a méretes udvarra, melyen bőségesen lehetett válogatni a parkolók közül. Elfoglalta a legmagasabb épület melletti beállót és a fekete járműből előbukkant Jeremy és Sam. Letelt az egy hetes kiképzésük és szerencsésen visszaértek a Sziklás-hegységből. Hosszú utat tettek meg, mire végre visszaértek, ám nem tudták mi vár még rájuk.

Maga a bázis számos épületet ölelt fel, fölényben voltak a többszintes objektumok. Egyiken-másikon az Őrség lobogóját és lengette a gyenge szellő, mely olykor-olykor felébredt álmából és jól megcibálta a zászlókat. Az emberek egy része örült a feltámadó szélnek, mert a létesítmény hátsó részében néhány szélerőmű is helyet kapott, így több energiához jutottak. Ugyanakkor az épületek tetején szinte mindenhol napelemek foglaltak helyet és várták a Napfelkeltét, hogy minél több energiát szívjanak magukba. Ez az Őrség gondolkodásához tartozott, igyekeztek hasznosítani a megújuló erőforrásokat.

Az udvaron rengeteg ember sietett dolgára, autók jöttek-mentek, a legtöbbjük az Őrök járműveihez tartozott, itt-ott feltűntek a szimbólumok is. Testőrök, Hírnökök, Íjászok, Dolgozók, Felcserek érkeztek vagy épp indultak a korai órákban. Mindenki tudta a feladatát, így a gépezet olajozottan működött, soha egy percre sem akadt el.

A két ifjú tanonc a bejárat felé indult, ami mellett egy leterített vaskos törülközőn egy angol bulldog pihent. Ám amikor látta, hogy ők közelednek az autóval, rögtön felpattant és rövid kis farkát vígan csóválta.

- Szevasz Dömper! – simogatta meg az állat fejét Sam, majd továbbindult.

- Kialudtad magad? – kérdezte Jerry, miközben letérdelt mellé, az eb pedig közvetlen vele szemben ült le. – Nézd csak, mit hoztam Neked! – kapott elő zsebéből egy kutyakekszet, amit a négy lábú örömmel fogadott el. Tudta, hogy ő mindig hoz neki valamit, így jobban is szerette őt, mint Samuelt. Egy kiadós simogatás után azonban a tanulóknak menniük kellett. – Jól viselkedj ám! – köszönt el Jeremy és Sam után sietett az épület belsejébe. Dömper pedig, mint aki elvégezte napi teendőit visszafeküdt a helyére.

Felsiettek az egyik közeli lépcsőn az emeletre és végigbaktattak a folyosón. Már a felénél jártak, mikor az egyik ajtón épp Will bukkant fel előttük. Testőri ruha borította hatalmas termetét, majd egy fél fejfel magasabbra nőtt a két tanoncnál, akik mélyen tisztelték őt. Több nagyobb csatát is megjárt már a múltban, ám rájött, hogy amit tesz, az nem a legjobb módja a béketeremtésnek, így Őrnek állt. A negyvenes éveit elején járó Parancsnok volt ő, a támaszpont irányítója, aki szívesen tanította az ifjakat. Arcára derűs mosoly ült, mikor megpillantotta a két tanulót, sötétkék szemei azonban komolyak maradtak, ezzel mindig kicsit megrettentette a két ifjú kedvét. Ábrázatának jobb oldalát egy hosszú vágás szelte ketté, melyet egy akció során szerzett már az Őrségben. Ezzel együtt sem tűnt egy ijesztő embernek, mindenki szerette és tisztelte őt.

- Nocsak, nocsak – kezdte William – látom hazatalált a két jómadár! Hogy sikerült a Próba?

- A szintidő megvolt. De az adatok és feljegyzések magukért beszélnek. – kapta elő Sam a stoppert és egy kis kézi számológépet. – Amit tudunk, megtettünk.

- Helyes. Bár mondhatnánk azt is, „mint mindig”. Átnézem őket, amint tudom. – nézett meg pár időeredményt, majd folytatta egy kissé kárörvendő mosollyal. – Hallottatok Alaszkáról?

- Legutóbb megemlítetted, de túl sok részletet nem tudunk. – válaszolta Jeremy bólogatva, ám túlságosan nem repeszt az örömtől, hogy mégis igaz lehet a hír, ám ezt egész jól palástolták.

- Hamarosan megtudjátok. Nyugi srácok, nem lesz veszélyes, egy hasonlót én is túléltem. – próbálta nyugtatni őket, bár első látásra nem tűntek idegesnek sem. – Ám van most egy égetőbb problémánk. Ez az átkozott vírus!

- Igen, egyre aggasztóbb, úgy terjed, mint valami hatalmas szökőár... megállíthatatlanul. Nem tudom mi lesz így velünk. A nyugati partoknál elég nagyszámú megbetegedésekről szoltak a jelentések. – aggodalmaskodott Jerry.

- Minden új információról igyekszünk azonnal tudni, ám egyelőre nem állunk jól. Nincs ellenszer és az emberek sorra betegszenek meg.

- Semmilyen gyógyszer nem segít? Nem találtak ki semmit? – érdeklődött tovább Jerry.

- Nincs semmi eredmény. Egy-két oltás lassítja a folyamatot, de különben feltartóztathatatlan.

- Akkor azóta változatlan a szituáció. Még a végén mindannyian elkapjuk. – nyugtalankodott.

- Ezért ennyire nem kell borúsan látni a jövőt szerintem. – kezdett bele Sam. – Csak találnak valami gyógymódot. Tényleg megpróbálnak felállítani több ellenőrzőpontot és kórháztáborot?

- Igen. Ezt próbálják megtenni. – helyeselt Will. – Ám nem tudom, hogy ez mennyire járható út. Amint megtudtuk, hogy ez a kór ilyen veszélyes lehet, az Őr családokat és közeli hozzátartozókat, akiket csak tudtunk és rábírtunk a Bástyákba vezettük. Elég jól felszerelt óvóhely mind, bár csak reménykedhetünk, hogy ott senki nem kapott el még semmit. De hogy járható út-e ez vagy sem, azt nem tudom.

- Igen, pár nap is létfontosságú. Ha a betegség lappang, akkor esélytelen megkülönböztetni beteget és egészségeset. – gondolkodott Jeremy.

- Ennek ellenére tesznek egy próbát. Rengeteg emberünk próbál segíteni a kórházakban is, amit teljesen elöntöttek az emberek. Gyengeség, fejfájás, láz és rosszullét jelentkezik mindenkinél. Belülről omolnak össze. Elég komoly a helyzet annak ellenére, hogy ez talán nem látszik. Nyugatról indult, napok alatt eljutott ide és továbbgyűrűzik a keleti partokig. Mindeközben a világ többi tájairól is érkeztek megbetegedések. Gyógymódot kell találni minél előbb, még mielőtt halálos áldozatokat is követelne. Bár az emberek nagy része nem veszi komolyan az egészséget, mindaddig, míg csak a betegek és gyengébbek esnek jobban ágynak, az egészségesek úgy érzik, ők nem kaphatják el. Pedig már legtöbbször benne van a kór.

- Ebből pár napon belül igen nagy probléma lesz. – vélte Sam.

- Már most is az van. Amíg nincs biztos gyógyszer, addig jelentős veszélyben vagyunk.

- Igaz, és... - kérdezett volna még valamit Sam, ám a hangosbemondón egy kedves női hang szólalt meg.

- A mentőállomáshoz most érkezett be egy hívás, miszerint pár perccel ezelőtt egy busz és egy terepjáró frontálisan ütközött Dodge Citytől tíz kilométerre. A mentősök kapacitása miatt Őrök segítségére is szükség lehet.

- Már itt sem vagyunk! – nyomott meg egy gombot a falon Sam, ami annyit tett, hogy már van jelentkező a feladatra.

- Várjuk minél előbb az értékelést! – kiáltott hátra Jerry, mert mindketten nagy erővel indultak el visszafelé a folyosón. Ezen Will cseppet sem lepődött meg, tudta, hogy a két tanítvány mindig szélsőségesen lódul a munkába. Pillanatok alatt lerohantak a lépcsőn és szinte átrepültek az ajtón. Erre még Dömper is felfigyelt és olyan hirtelen felugrott fekvő helyéből, mintha villám csapott volna bele. Nézte, ahogy a két ember bepattant a fekete monstrumba és már ki is kanyarodtak a főkapun.

Az autóban Jerry ült a volán mögé, Sam pedig kihangosította a telefont, mely így a jármű hangszóróin keresztül szólalt meg, mihelyst felvette a túlóldalon tartózkodó személy.

- Operátor, milyen információjuk van a Dodge City melletti balesetről?

- Csak annyit tudunk, hogy egy, az evakuálási zónába tartó autóbusz ütközött egy terepjáróval. Több súlyos sérültről számoltak be. Ez minden.

- Köszönjük. – fejezte be a rövid beszélgetést Sam és kinyomta a telefont. Nem pazarolták az idejüket, beletapostak a gázba és a szinte egyenes úton örült, ám biztonságos tempóval haladtak.

- Remélem, azért adnak némi pihenőt, ha már széthajtjuk magunkat. Bár ahogy őket ismerem... – szólt a sofőr.

- Majd megpróbáljuk Willt jobb belátásra bírni, ha mégsem akarna legalább egy szabadnapot adni. Nyugi, mint legutóbb is, majd rábeszélem. Bízd ide! – nyugtatta meg. – Te csak a vezetéssel törődj.

- Azon vagyok. Pár perc és ott leszünk. Ami a segítséget illeti, megvan még a mentős dobozunk? – érdeklődött kíváncsian.

- Persze, én tettem el, mikor elindultunk. Csak nem gondolod, hogy anélkül elindulnék? – vágott komoly képet Sam, ám tudta a választ.

- Dehogyan, csak jobb, ha biztos vagyok benne.

Percek teltek el, és egyre közelebb érkeztek a céljukhoz. A jármű kihozta magából a maximumot, amit csak tudott. Sam ilyenkor örült a legjobban, hogy a hibrid hajtás és az új technológiák sokkal többet ki tudnak hozni egy járműből, mint amennyit a régi megoldások engedtek. Közel száznegyvennel szá-

guldostak végig, ahol csak tudtak, miközben egy csepp félelem nem ébredt bennük, az autó masszívan tartotta magát az aszfalton.

Hamarosan feltűnt a távolban a busz, majd a másik jármű is, aztán még pár, melyek megálltak segíteni a bajba jutottakon. Jerry az utolsó pillanatig nyomta a gázt, majd feltűnés nélkül megállt. Kipatantak az ülésekből, előkapták az elsősegélyes dobozaikat, melyek sokkal jobb minőségű eszközöket tartalmaztak és megindultak a busz irányába, mely az oldalára dőlve feküdt az ellenkező sávban, félig az úttesten keresztbe fordulva. Az emberek egy része próbált segíteni a súlyosabb sérülteken, ám még mindig sokan tartózkodtak az utastérben.

A két Testőr két oldalról közelítette meg a roncsot, mely minden bizonnyal többször megfordulhatott a tengelye körül, mert mind a négy oldalán erős horpadások tettek tanúbizonyságot az esetről. A mentők már a közelben járhattak, mert hangjukat egyre erősebben hallották. Érdeklődtek a balesetről, majd beugrottak a buszba és munkához is láttak. Az anatómiáról szinte mindent tudtak, ám nem orvosnak képezték ki őket, így csak csínján bántak a sebesültekkel. Akikről megbizonyosodtak, hogy nincs eltörve semmi fontos részük, kivittek, a többiek pedig rábízták az érkező mentősökre, akik nem sokkal utánuk másztak be. Két-két utast vittek ki, ellátták a sérülésüket, a többieket már az orvosok és a többi ember vette kezelésbe. Elláttak még néhány kisebb sérülést, gyermeknek, felnőttnek, aztán mikor Jeremy elvégezte dolgát a másik jármű utasaihoz sietett, akik egy öreg terepjáró mellett ácsorogtak. Egy fiatal fehér srác és egy fekete felnőtt ácsorgott ott, a fiúnak mintha a feje is fájt volna.

- Üdv! Jól vagytok mindketten? – érdeklődött felőlük az Őr.

- Igen, a helyzethez képest. Ilyet se ütköztem még életemben. – válaszolta a srác.

- Ahogy az autót elnézem, elég nagy lehetett. – nézett végig a maradványokon a tanonc, mert a bal elejét szinte teljesen leépítette az ütközés. – Merre tartottatok?

- Denverbe. – hangzott a felelet a férfitől.

- Hm, az jó messze van. Ezzel már biztosan nem juttok semerre. – vélte Jerry.

- Pedig eléggé sietős lett volna. – válaszolta kissé aggodalmasan a fiú, miközben köhögött egy nagyot.

- Biztos jól vagy?

- Nyugi, nyugi. Megmaradok, mint mindig. Csak az öv majdnem kettévágott. Még egy kicsit érzem a hatását. – nyomkodta végig a mellkasát.

- Azért nézted meg egy dokival, az sosem árt. Sok szenvedéstől meg tud kímélni egy vizsgálat. – biztatta az Őr, miközben Sam is odaért mellé.

- Nos, annyira komoly baja senkinek nem lett, hamarosan érkezik egy másik busz és azzal mehetnek tovább. – újságolta – Eddig úgy néz ki, hogy a sofőrrel történt valami, mert most is ő van talán a legrosszabbul. Talán a vírus miatt? – erre a kérdésre a srác és a férfi egymásra nézett. – Vagy nem tudom mi történhetett. Majd a dokik rájönnek. Velük mi lesz?

- Velük? Nem tudom, azt mondták Colorado Springsbe tartanak... illetve tartottak. Elvigyük őket Garden Cityig?

- Elvihetjük, majd utána Will szerez nekik valamit.

- Oké, legyen, de most Te vezetsz. – mutatott társára Jerry, majd a másik kettő felé fordult. – Mellesleg, bennetek kiket tisztelhetünk?

- Kevin és Dean. – vágta rá azon nyomban a fiú, miközben mutatta, hogy melyikük kicsoda.

- Akkor gyertek skacok. – indult el a két tanonc vissza az autó felé.

- Miért hívtál Deannek? – érdeklődött a fekete férfi, miután pár lépéssel lemaradtak az Őrök mögött.

- Dehogy hívlak az igazi neveden! – mormogott. – A Pharyus az nem hazai név. Rögtön felkapnák a fejüket. – magyarázta a kölyök. – Most már Dean leszel.

- Hát legyen. – szálltak be ők is a járműbe.

Visszafelé már lényegesebben nyugodtabb tempót vettek fel és az óramutató ez idő alatt majdnem száznolcvan fokot is megtett. A létesítmény közelébe érve amikor Pharyus meglátta az Őrség lobo-góját eszébe jutott valami, amit a világhálón látott egy eldugott weboldalon. Így tudott némi információt

e szervezet működéséről. Ám ő kételkedett a leírtakban. Inkább a személyes tapasztalatnak adott nagyobb súlyt.

Bekanyarodtak a főkapun és rögvést kiszúrták a parkolóban lévő hatalmas tömeget, amely több tucat embert foglalt magába, egy-kettő uniformisba öltözve figyelte a Parancsnok szavait, míg a többiek civilruhában ácsorogtak. Amint kiszálltak az autóból még hallották Will utolsó pár mondatát, amint a Cheyenne melletti kórházba küldi az emberek egy részét, egy kisebb csoportnak pedig külön munkákat adott a közeli városokban. Látszott, hogy nem viccelnek a vírussal szemben, megtesznek mindent, amit csak tudnak, hogy megóvják az embereket, bár ők is kételkedtek abban, hogy ez bármi eredményre is vezet egy halálos kórral szemben, ám tették a dolgukat, amit csak tudtak, hogy mentsek a lakosokat.

A nagy csapat tagjai bepattantak járműveikbe és indult is mindenki a dolgára, nem késlekedtek, hisz minden perc számított. Szerettek óvatosak és előrelátók lenni, amennyire csak lehettek. Mivel nem ismerték a betegséget magát, ezért a legrosszabbra számítottak.

Jerry és Sam odasietett Willhez, aki épp indult volna tovább.

- Ennyi embert Cheyenne mellé küldeni? Hány főt számlál az a kórház? – kérdezősködött Sam.

- Sokat, túl sokat. A helyzetet súlyosbítja, hogy csak nehezen tudják kimutatni egy-egy ember fertőzöttségét azokban, akikben még csak lappang. Sőt, egy-két városban világvége hangulat alakult ki, mert azt hallották, hogy ez a vírus megöl mindenkit. Eszem megáll egyes embereken, de komolyan. – háborodott fel a feljebbvaló.

- Remek. Még a végén elszabadul az anarchia. Remélem nem bolondul meg mindenki! Lesz így is elég dolgunk. – méltatlankodott Jerry.

- Eddig két ilyen városról tudunk. Mondhatni semmi komoly. – nyugtatta meg őket Will. – Ellenben van számotokra egy feladat. A Cheyenne melletti kórház táborba kellene mennetek minél előbb. Vagy Denverbe, ez pár órán belül kiderül, de addig jobb, ha már a közelben lesztek. A környéken kezdi erősen felütni a fejét ez a nyavalya.

- Remek! Ettől jobb nem történhetne. A szabadnapnak lőttek. – válaszolta, de tudta, hogy első a munka számukra, utána jön a pihenés. – Tudom, első a meló.

- Milyen szabadnap? – nézett nagyot a Parancsnok.

- Semmi, semmi, semmi... most már. – rázta a fejét Jeremy.

- Még mielőtt elindulnánk azért szólnék, hogy van két potyautasunk a balesetről hoztuk el őket, mert tropára ment az autójuk. Nos, Colorado Springsbe tartottak, de most már szerintem nem kérdés, hogy akkor elvisszük őket Denverig. – regélte Sam.

- Vigyétek csak. – helyeselt Will. – Útközben odaszólok, hogy mi a helyzet, vagy valamelyik Hírnök által üzenek.

- Mi pedig már megyünk is. – indult el hátrafelé, mire a felettesük bólintott. Erre rögvést megfordult és barátja társaságában ismételen be is vágódtak a terepjáróba. Kirobogtak a kapun, miközben az előljáró szemével követte útjukat és közben azon töprengett, hogy mit hoz majd a jövő. Vajon mi vár még rájuk, mert hogy mindez, csak a kezdetet jelentette, abban biztos volt.

- Nos, szerencsések van srácok. – szólt hátra Jeremy, miközben Sam vezetett. – Ha gondoljátok, elviszünk Denverig. Ha nem, akkor kiteszünk valahol titeket. Jó lesz úgy?

- Tökéletes. – válaszolta Pharyus. A sofőr nem pazarolta idejét, beletaposott ismét a gázba, ahogy mindig is szokta és bőven százas tempó felett autókáztak, aminek mindenki örült. Bár így is bő három óras út állt előttük.

- Már most helyezték kényelembe magatokat. Nem egy rövid kis autókázás vár ránk, igyekszünk minél előbb odaérni. – közölte Sam.

A jó öreg utakat keményen taposták a kerekek és vitték előre a szekeret, hogy időben munkához lássanak a dolgozó emberek. Mindenki elfoglalta magát, ahogy csak tudta. Jeremy megkereste a legközelebbi Hírnököket a GPS és egyéb modern eszközök segítségével és rájuk állította a rádiót. Eztán pedig felhívta a családját, hogy érdeklődjön felőlük. Pharyus a lapon keresgélte adatok után kutatva, mindent tudni akart a három találatról. Földrajzi elhelyezkedéstől kezdve, a talajszerkezetig mindent. Eközben Kevin kifelé bámult a járműből és a tájat fürkészte. A Daarhyant nem akarta kérdezni semmiről

a Testőrök társaságában így hát inkább magára öltötte szokásos jellemvonásait és hátradőlve, szótlánul figyelte a mellettük elfutó világot. Hosszú, méla percek teltek el anélkül, hogy bárki hangját hallatta volna, majd idővel az Őrök kezdtek el társalogni egymással. A családról, a kiképzésről, Alaszkaról, az élet rejtelméről és magáról a vírusról is, ekkor azonban Pharyus is hallgatózni kezdett, hogy mit tudnak a kórról, bár sok újat nem tudott meg. A tény, hogy az emberek sorra esnek ágynak, ez biztos volt. Ám Kevin ez egyáltalán nem érdekelte. A saját kis külön világába menekült, és kalandozott. Egyik-másik településen, melyen áthaladtak figyelte a házakat, azt a néhány embert, aki még kimerészkedett a házából. Épp hogy csak egy pillanatra látta őket, mert a jármű nem várt, erőteljesen hasította a levegőt és rohant előre.

Rövidesen megérkeztek egy újabb kis településre, mely a Syracuse nevet viselte. Egy újabb néhány házból álló falucska, amit Kevin végigpásztázott magányában. Teljesen kihaltnak tűnt, itt-ott még járművek is álltak az út közepén, nyitott ajtóval, mintha a helyet a lakosok villámgyorsan hagyták volna el.

- Elég halott városnak tűnik. – jegyezte meg Jeremy, ahogy kitekintett az ablakon és észrevette az autókat.

Ám alighogy beértek, az egyik utcában a fiú megpillantott valamit. Mintha két alak üldözött volna egy harmadikat. Nem holmi játéknak tűnt az egész, hanem véresen komolynak. Nem tudta volna leírni a három alak küllemét, ám tudta mit látott. Bár Kevin nem tudta pontosan megítélni a látottak helyességét vagy esetleges tévedését, úgy döntött szól.

- Állj, állj, állj! Állj meg! – kiáltott fel, mire Sam gyilkos erővel lépett a fékre, mely azonnal állóra fékezte a kerekeket, majdhogynem kirepültek az ablakon, bár szerencsére be voltak kötve. Épp a következő kereszteződés előtt sikerült megállniuk.

- Mi az? – nézett hátra a sofőr, hogy vajon mit is akar az utasuk.

- Láttam valamit. – felelte izgatottan a srác.

- Bővebben? – sürgette azonnal Jerry.

- Gurulj egy kicsit előrébb! – mutogatott nyugtalanul a kereszteződésbe Kevin, mire Sam teljesítette a kérést, közben pedig folytatta. – Valakit üldöztek a szomszéd utcában!

- Honnan tudod ilyen biztosan? Valami különös sasmadár génjeit örökölted? – kérdezte némi kétkédséssel az Őrtanonc, ám Pharyus is figyelte, mit válaszol a kolyók.

- Láttam, ez elég biztosíték! Ott, a szomszéd utcában. – mutogatott erősen a megfelelő irányba.

- Akár el is mehetünk arra, ha ez megnyugtat. – váltott sebességbe a sofőr és városi tempóban indult tova. Valahogy egyikük sem akart hinni a gyerekeknek, kétkédséssel közelítettek a kereszteződés felé. Sam letett róla, hogy bármi érdekesítő is fog látni, ám az egyik pillanatban egy kétségbeesett lány bukkant fel az úton és rögvest utána két nagyobb darab férfi követte.

- Neked aztán a szemed, mint a sasé! – lepődött meg nagyon Sam és azonnal a gázra lépett. A kerekek hangos csikorgással adtak jelet a nekik nem tetsző elindulási módról, ám mégis engedelmeskedtek. Pillanatok alatt felgyorsult az autó, és üldözésbe vette az üldözőket. Ám ők már túl közel jártak a lányhoz, aki befordult az egyik kapualjban.

- Remek! – morgolódt Jerry, mialatt befordultak az utcába. – Most futhatunk utánuk! – fortyogott magában, mert valahogy nem semmi kedvet nem talált a futáshoz. Ám a jármű megállt szinte az üldözők mögött az út szélén és mindketten kipattantak az első ülésekről.

- Maradjatok itt! – szólt hátra a sofőr, miközben kikapta az ülés mellől a kardját, és szemvillanás alatt a hátára dobta, ám Kevin nem tudott nyugodtan ülni, ő is ajtót nyitott.

- Maradj itt! – intett Pharyusnak, aki nem értette az egészet, így hát nem is akart nagyon kiszállni az autóból, ám próbálta figyelemmel kísérni az eseményeket. Csak számára érthetetlennek tűnt az egész, ami az elmúlt alig fél percben történt.

Mindhárman nekiiramodtak és igyekeztek utolérni a három ismeretlent, akiknek megközelítőleg húsz méter előnyük lehetett. A két tanonc az évek során kapott oktatást és edzés miatt most hatalmas előnyre tett szert, sokkal gyorsabbnak bizonyultak a két támadónál. Legalábbis feltételezték, hogy támadók. Kevin se hagyta annyiban a dolgot, rég szaladt már ennyire, ám kitarzott. Látta, amint az egyik ház mögött a lány elfordult, így ő egy másik úton próbált elé vágni. Míg az üldözők csak nagyon ritkán ug-rándoztak kerítések, bokrok fölött, addig az Őrök minden eléjük kerülő akadályon átvetették magukat.

Próbálták szóval megállásra bírni őket, ám nem sikerült, viszont egyre közelebb értek hozzájuk. Olykor-olykor hátranéztek és pár szót váltottak, majd jobbnak látták, ha inkább eltűnnek, mert a két tanítvány egyáltalán nem viccelt. Alig egy percig kergették egymást, ám Sam meguntta ezt és még mielőtt elfogták volna a két férfit, előkapta pisztolyát és habozás nélkül közéjük lött. Ennek eredménye az lett, hogy az egyikük rögvest megtorpant, ám a másik még jobban nekilódult.

- Az enyém megállt. – vigyorgott kissé kárörvendően Samuel.

- Remek! – haladt tovább Jeremy.

Kevin pár házzal odébb járt már és próbálta megtalálni a lányt, akit alig egy másodperccel előzött meg az egyik fordulónál. Egy régi játékra emlékeztette ez, mikor pár évvel ezelőtt társaival házak között fogócskáztak. Most is ezt tette, csak egy ismeretlennel. Az üldözött, félelemmel teli, riadt teremtés szinte egyenesen a karjaiba szaladt. Csakhogy olyan erővel rohant neki Kevinnek, hogy majdnem feldöntötte őt. A fiú alig bírt egyszerre megállni a lábán és elkapni az ijedt leányzót, akit szinte magához ölelt nagy hirtelen. Érezte erőteljes és heves szívverését és még gyorsabb lélegzetvétélét, ahogy zihált, tengerkék szemeiben a rettegés csillogott és úgy tűnt teljesen kimerült. Ám az idilli pillanat el sem kezdődött, mert Kevint rögtön ütlegelés és pofonok hada érte, ahogy a lány szabadulni próbált.

- Hagyjál! Engedj el! – kiabálta rémülten, hangjában egyszerre csendültek fel lágy dallamok és mély dühös érzelmek. – Eressz már el! – tépte ki magát ellenfele karjai közül, aki még számos ütésnek lett gazdája.

A lány tovább menekült, Kevin pedig hagyni akarta az egészet. Ő csak segíteni szeretett volna, és ha ezt kapja érte, akkor felesleges bármit is tenni. Akkor hadd fusson tovább, amerre akar, őt nem érdekli az egész. Szerinte a pofonokat se érdemelte volna meg, hiszen ő nem akarta bántani. Ógott-mógott magában hosszú másodpercekig és leginkább halk fortyogása hallatszódott, majd legyintett ahogy a tovább szökkenő vadat figyelte. Nem érdekelte az egész világ, ha mások így, akkor ő is.

Így morfondírozott pillanatokig, végül eszébe jutottak Pharyus szavai. Nem tudott dönteni, mit is kelene cselekedni, ám csak sikerült határoznia.

- A fenébe is! – lódult a lány után. Láttá, amint épp eltűnt a következő ház sarkánál, így még maradt némi esélye, hogy utolérje. Az Örököt nem látta sehol sem, így segítségükre sem számíthatott. Átugrott a kerítésen, majd befordult ő is az épület mentén, ám majdhogynem ismét az üldözöttbe botlott. Ugyanis a túloldalt Sam ácsorgott és lassú léptekkel közeledett feléjük. A leányzó megtorpant és zavartan hol egyikükre, hol másikukra nézett.

- Kik vagytok? Mit akartok tőlem? – tette fel a kérdéseket, miközben levegő után kapkodott. Látszott rajta, hogy alaposan ki van merülve.

- Mi ugyan semmit. Csak gondoltuk megmentünk üldözőid elől. – vágta rá Kevin. – A pofonokat pedig nem érdemeltem meg! – jegyezte meg némi morgással. Sam is lassan odasétált hozzájuk és végignézett mindkettejükön, aztán a fiúra vigyorgott.

- Mi van, megvert egy lány? – kérdezte tréfás gúnnyal, mire egy keserű mosoly volt a válasz. – És Te? Jól vagy? – érdeklődött a másíkról.

- Megvagyok. Mi lett azzal a két fickóval? – nézésében még látszódott a zavartsága és félelme, miközben szemével ide-oda tekintett.

- Semmi. – felelte nemes egyszerűséggel vállat vonva. – Jobb belátásra bírtuk őket. Pár utcával odébb vannak valahol. Már nem kell tőlük tartanod. Nyugi van. Mellesleg, mit akartak Tőled?

- Mindent. Rocky Fordban jártam és megismerkedtem velük. Kezdetben rendesnek tűntek, azt mondták elvisznek Springfieldbe, aztán itt lyukadtunk ki és... és bántani akartak. – mesélte el röviden a történetet, miközben elérzékenyült és már-már sírni kezdett. – Meg akartak kötözni... és eladni valakinek... de sikerült megszöknöm... utálom őket! – emelte fel a hangját pityergés közben.

- Nyugalom, most már nem kell aggódnod miattuk. Elkaptuk őket, már nem bántanak. – igyekezett megnyugtatni a megtört, körülbelül tizenhat éves lányt. Ekkor ért oda Jeremy is, örült, hogy megtalálta őket.

- Minden rendben? – érdeklődött a többiektől.

- Minden. Most már. Legalábbis úgy tűnik. – válaszolta a társa. – Már csak azt kell eldönteni, hogyan tovább? – nézett a leányzóra. – Mi momentán Denverbe megyünk. Legalábbis egyelőre. Itt akarsz

maradni, vagy esetleg felajánljuk, hogy velünk jöhetsz. Melyik legyen? – érdeklődött, ám felelet nem érkezett. Sam várt egy darabig, majd újból kérdést intézett. – Nos?

- Nem tudom. – válaszolta halkán, szíjogva. Kevin megsajnálta legbelül, bár nem mutatta ki. Nem is merte és nem is akarta az előbbi pofonok miatt.

- Hm... mi megmentettünk, a veszély elhárult. Ránk már itt nincs szükség. Ha esetleg meggondolnád magad, itt parkolunk nem messze még pár percig. Aztán továbbállunk. – indult vissza az autóhoz Samuel. – Addig eldöntheted.

- Csak így? – érdeklődött az előbbi felszólalás felől Jerry, aki követte barátját. A válasz némi tétovázás után meg is érkezett.

- Csak így. Nincs időnk dadát játszani. Én örülök, hogy segíthettem neki, de a továbbiakban magának kell döntenie, én felajánlottam a lehetőséget. Hosszú az út Denverig, mielőbb oda szeretnék érni. – mondta el véleményét, majd visszakiáltott Kevinnek, mikor már egy házzal odébb jártak. – Hé, kölyök, ne maradj sokáig!

A srác egy kis ideig még figyelte a leányzót, nem tudott mit mondani neki, inkább ment volna vissza a Daarhyan mellé, mintsem egy kietlen helyen maradjon. Nem mert barátkozni, hisz mindenki kifigurázta és nevetség tárgyává tette, így már-már félt az újtól is. Pharyus némi lelket öntött belé, de még olykor-olykor kételkedett benne is, hogy mik a szándékai, pedig ő aztán nem mondott egy rossz szót se neki. Végül lassú léptekkel az autó felé indult.

- Jössz vagy maradsz? – tette fel a kérdést kíváncsi baráti hangon, ám nem állt meg, haladt az Örök után. – Szerintem jönnöd kellene. – motyogta, ám a pofonokat még mindig igazságtalannak érezte.

A két Őrtanonc már bevágta magát a terepjáróba és várták Kevint, aki hamarosan csatlakozott hozzájuk. Egy fél percig még Sam is várt, majd összenéztek társával, végül hátra tekintett. Valami válaszra várt, amit a kölyök megértett, és egy vállvonással adta az Őr tudtára, hogy nem tudja, jön-e velük a leány vagy sem.

- Nos, én nem akarok várni rá egy fél napot. Sajnálom. – közölte együtt érző hangon és beindította a motort. Ekkor azonban feltűnt valaki a távolban. Közelebb mentek hozzá, majd Kevin ajtót nyitott neki és a leányzó beült.

- Üdv a klubban. – köszöntötte a srác, ám az nem szólt egy árva szót sem. Az ablak felé fordult és kifelé tekintett. Jeremy kérdésére, hogy meddig akar velük menni, csak annyi választ kapott, hogy „Denver”. Ez a kimerítő információ elegendő tartalommal bírta a sofőrnek, és a lovak közé csapott. Ismét úton voltak, bár a céltól még távol álltak.

Kevin legbelül azért örült, hogy meglátta és úgymond, megmenthették a lányt, ám flegmasága hamar felőrölte minden hasonló érzését. „Hiszen ha nem beszél velem, akkor miért jött velünk?” „Még csak meg se köszönte, hogy megmentettük.” „Minek kellett megpofoznia?” Ezek és hasonló kérdések merültek fel a srácban és sajátos világnézete ismét felemelkedett minden hasonló nézete felett.

Pár szót váltott Pharyusszal is, aki szépen kitervelt mindent, ám azt nem adta egyelőre a fiú tudtára, nem akarta, hogy mások is tudják. A laptopon írt ki pár mondatot neki, amiket nem akart, hogy mások is halljanak. Egy kis ideig csak Hírnök üzeneteket hallgattak, majd Jeremy törte meg a csendet és próbált beszédbe elegyedni az utasokkal, ám Kevin egykedvű és sajátos stílusával nehezen bírta. Némiképp Sam próbált rá jobban hatni, mivel beszédkészsége és rábíró képessége nagyobb volt, mint társának. Az egyetlen hölgy tagja a csapatnak nem akaródzott megszólalni, így hát nem is erőltették. Csöndes magányában nézett mereven az ablak előtt elsuhanó tájra.

Dél tájt szerencsésen elérték a várost, és amit eddig más kisebb településeken láttak, az Denverhez képest semmi volt. Számos mentőautó rohangu a városon keresztül kasul, rosszulétekhez és egyéb hasonló problémákhoz riasztották őket. Egy-két katonai terepjáró és teherautót is észrevettek a városban, akik a kórházaknak próbáltak segídeni. Emellett a városban rengetegen tartózkodtak még a betegség ellenére is. Nagy nyüzsgést találtak itt, a nyugatra vezető utak nagy többsége teljesen be volt dugulva. Szerencsére ők északra tartottak. Időközben Will-lel is beszéltek, miszerint elegendő, ha Denverben maradnak, volt mit tenni ott is, nem kellett tovább autókázniuk.

- Látom, az emberek nagyon nem tartanak semmitől se. – jegyezte meg Jerry.

- Végül is igazuk van. Ha belehalnak, ha nem, minek kuporogjanak otthon, teszik a dolguk, vagy tudomást sem vesznek róla, vagy pedig elindulnak nyugatra. Ha esetleg mindenki elkapja, akkor nincs menekvés, akárhova is bújnánk. Akárhogy is, mi bízunk abban, hogy találnak ellenszert minél előbb.
– felelte Sam.

- Igazad van. Ezért megyünk mi is épp a sűrűjébe. – bólogatott, majd a hátul ülőkhöz fordult. – És Titeket hol tegyünk ki?

- Valami buszmegálló közelébe. – vágta rá rögtön Kevin.

- Rendben. A közelben lesz is egy, ha jól tudom elég sűrűn megy járat Colorado Springsbe, ha jól tudom óránként. És ha szerencsétek van, akkor jön is egy busz. – magyarázott Jerry.

- Király. – bólogatott a fiú. – Jó lenne minél előbb odaérni.

Sam meg is találta a megfelelő buszmegállót és kitették a két utasuk, majd elköszöntek egymástól. A lány most sem szólt egy szót se, Kevin azért köszönésképp elejtett egy halk szót.

- Kösz a fuvart! – hálaízkodott a fiú, Sam intett nekik, a terepjáró pedig szépen visszatorolt a nagy forgalomba. - És most hogyan tovább? – érdeklődött Pharyusra nézve, aki lappal az oldalán figyelte a nyüzsgő várost.

- Tovább kell mennünk észak felé. A jelek irányába. – nézett a megfelelő irányba a Daarhyan. Épp akkor érkezett meg egy távolsági járat a buszmegállóba, mely Colorado Springs felé tartott. Mikor továbbindultak, Sam is látta a menetrend szerinti járatot, ahogy közeledik a megállóhelyhez. Megfordultak pár utcával később és egy délebben fekvő benzinkút felé vették az irányt. A töltőállomáson egy kicsit megittatták a vasszörnyet, melynek tankja ritkán ürült ki az új technológiáknak köszönhetően. A lányt nem tudták hova tenni, úgy látták jónak, ha magukkal viszik a kórházba, ott majd valaki gondját viseli. Bár úgy tűnt, hogy a nagyvárosban és a sok ember láttán némileg megkönnyebbült és megnyugodott, talán fel is szabadult az eddigi lelki nyomás alól, ám a szótlanság zárkájából nem tört ki.

Útnak indultak a kórház felé, ezúttal próbálták elkerülni a forgalmas főutakat, így a kisebb utcákba navigáltak. Egyik kanyar következett a másik után, ám egyszer csak Jerry észrevett valamit az egyik park túloldalán. Illetve nem is valamit, hanem valakiket, akik észak felé igyekeztek gyalogszerrel.

- Nem úgy volt, hogy a két utasunk Colorado Springsbe megy? – vetette fel a tanonc.

- Azt mondták. Miért? – kérdezett vissza a sofőr.

- Ha jól látnak szemeim, a park túloldalán ők sétálnak. – mutatott a megfelelő irányba és Sam is rögtön kiszúrta amint Pharyus nagyon magyaráz valamit a kölyöknek.

- Most akkor jön az a szakasz, hogy megkérdezzük, miért nem odamennek, ahova mondták. – kanyarodott be az oda vezető útra. – Kíváncsi vagyok mit fognak kitalálni. Szeretem meghallgatni az ilyen-olyan kifogásokat. Változatosabbnál változatosabb.

- Mindjárt kiderül. – figyelte Jerry a két embert, majd mikor a közelükbe értek, leengedték az ablakot. Pharyus előrébb állt, Kevin pedig pontosan Jerry mellett torpant meg. – Üdv nektek! – engedtek el egy-egy csúfondáros mosolyt, mely azt igazolta, hogy most lebuhtak. – Colorado Springs a másik irányba van. – jelezte a helyes utat a kezével.

- Milyen vihar repített errefelé titeket? – kíváncsiskodott Samuel.

- Hát... úgy döntöttünk, hogy beugrunk még az egyik ismerősünkhöz itt Denverben. – próbált menteni Kevin, mert Pharyus olyan semmitmondóan nézett rájuk, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne mindez.

- Oh, és ő hol lakik? – tudakolózott.

- Néhány utcával odébb, csak gondoltuk sétálunk egyet a többórás autótúrá után. – kísérelte meg bebizonyítani igazát Kevin.

- Értve főnök. Gondolom, nem kell a kíséretünk, odataláltok magatok is, ugye? – várta a lebuhtató választ az Őrtanonc.

- Nem fontos. Egy rövid séta belefér, van lábunk. Csak kocsink nincs. – sóhajtott a srác.

- Mindjárt gondoltam. De azért szívesen... - kezdett bele a mondatába az idősebb tanítvány, ám befejezni már nem tudta, Pharyus hihetetlen reflexszel oldalra ugrott, egy váratlanul érkező lövedék pedig nagy süvítéssel az autó előtt csapódott az aszfaltba. Mindenki egyszerre ámult és megijedt. Részben a fekete fickón csodálkoztak, aki ilyen könnyedén kitért egy golyó elől, ám nem vártak sokáig, Kevin ri-

adtan futott a kocsni mögé egy szemvillanás alatt, Pharyus először a lövés irányába figyelt, majd követte a fiú példáját.

- Tűnjünk el innen! Szálljatok be! – kiáltott Sam, ám a következő lövés a motortérbe csapódott és az autó leállt. – A jó bűdös... ezzel sem megyünk már sehova! – ugrott ki az autó fedezékébe a mellette lévő kardot megragadva. Így tett Jerry is és ahogy kiszálltak, becsapták maguk mögött az ajtót, nekidőltek annak és a környező épületeket kezdték fürkészni. Mindez pillanatok alatt történt. Bár e pár pillanat alatt újabb három lövés érkezett, kettő a terepjárót ostromolta. Az utcán lévő emberek nyugodt tempója már az első lövés pillanatában azonnal megváltozott és mindannyian futásnak eredtek.

A lány is igyekezett volna ijedtében, már-már falfehéren a többiekhez sietni, lebukott az ülésre és minél gyorsabban ki akart kúszni az utastérből, ám egy újabb lövés az ajtónyitó szerkezetet találta el, még mielőtt elérte volna azt. Egy félelemmel teli sikollyal nyugtázta, hogy bajban van, amire mindannyian felfigyeltek, de még mielőtt Jerry elérte volna az ajtót, Kevin sietett oda és nyitotta ki kívülről, majd segítette a leányzónak kiesni a járműből. Az idő mintha lelassult volna körülötte, érezte és hallotta saját szívverését miközben a remegéssel teli kishölgyet a hátsó kerék biztonságába kísérte, bár ő maga is reszketett. Nem gondolta volna, hogy lőni fognak rá, legalábbis nem ilyen hamar. Ijedt tekintetével először a környező épületeket figyelte meg, aztán a kiutat kereste, mely tőlük bő harminc méterre feküdt egy sikátor személyében. Egyik épületen sem találtak ezen oldal felől kaput, az ablakok pedig túl magasnak bizonyultak, hogy röpke pillanat alatt bemásszanak oda. Ahogy kereste a kiutat, mintha megfagyott volna körülötte az idő, villámgyorsan szétnézett és betájolta a fontosabb helyeket. Ebből az állapotból Jeremy lendítette ki, aki becsapta a hátsó ajtót. Kevin még jobban összehúzta magát és hirtelen odafordította fejét, épp elkapta az Őr pillantását, míg végigmérte őket, hogy a két gyermek jól van-e. Egy újabb pillanatban ismét összerezgett, mikor mellettük egy golyó fúródott a talajba.

- Teljesen tropára vágják az autónk! – morgott Sam.

- Remek! Jellemző! – kapta elő pisztolyát Jerry, egy fényes, ezüstös színben pompázó Desert Eagle-t, melynek markolatán az Őrségi alapszimbólum halvány rajzolata látszódott. – Ez itt most nem fog segíteni. – jutott eszébe és másik fegyvernemet választott. A kardot.

- Azon a sikátoron keresztül tűnjünk el innen. – mutatott oda Sam, amit Kevin is kinézett. – Gyertek mögöttünk! – ugrott fel a fedezékből a két Őr, gyorsan az autó végébe siettek, hogy jobban biztosíthassák a menekülési útvonalat. Kardjukat magabiztosan tartották testük előtt és várták a lövéseket. Sam finom forgatta kezében a pengét, míg Jerry nyugodtan állt és ösztönei vezérelték. Nem kellett sokáig várniuk egy golyó repült feléjük, egyenesen Samuel felé, ki tudta, hogy veszélyben van, ám mégsem félt, hisz tudta a karddal megvédeni magát. Mire a lövedék közvetlen elé ért, a szablyát a töltény útjába állította és kivédte a veszélyt. Fémes puffanás hangja hallatszott, amint a két fém egymásnak ütközött, ám a kardban nem esett még karcolat sem.

- Gyerünk, tűnjetek el innen! – kiáltott az autó mögött megbúvóknak, akik meglepve látták, amit ők művelnek. Hamarosan egy újabb lövedék érkezett Jerry felé, aki komor arckifejezéssel és némi baseballos beütéssel hátrította el az érkező fémgolyót. – Mozogjatok már! – harsogta az idősebb Őr, mire Pharyus kiugrott a jármű mögül és magával rántott Kevint is, aki meglepetésében szinte megdermedt. Ám a lökés hatására észhez tért és elkapta a magatehetetlen lány karját és húzni kezdte magával. Gyors léptekkel indultak a sikátor felé, miközben Jerry védte őket, és számos újabb töltény gyilkolását akadályozta meg ezzel. A közelben emberek sikolyai, szirénák harsonái fokozták a veszély érzetét. Miközben az Őr kísérte a többieket, Sam is lassan hátrálni kezdett, hogy hátvéd szerepet tölthessen be. Amint beértek a sikátorba kerestek egy fedezéket, ahonnan már biztosan nem láthatják a szomszédos épületekből és miután körbenéztek, leengedték kardjukat.

- Nah jó! – nézett mogorván Sam a két ex-utasukra. – Megtudhatnám mégis mi a fészkes franc folyik itt? – hangjában érződött a feszültség.

- Nem tudjuk. – próbált ártatlan képet vágni Kevin, míg Pharyus szinte fapofával nézett vissza rájuk.

- Én ebben nem lennék olyan biztos! – és kardját egy szemvillanás alatt a fiú torkának szegezte. – Mi folyik itt? – kérdezte ismét, minden egyes szót nyomatékosítva.

- Jó, jó, jó, jó! Elmondom... - egyezett bele a srác és próbálta eltolni magától a kardot, ám az rögvést megvágta a kezét. – Áú, de éles! – kezdte el a kezét rázogatni, mire Sam elemelte elől a pengét. – Szóval, minden bizonnyal meg akarnak ölni minket.

- Na ne viccelj, ezt mi is kitaláltuk. – vágott fanyarú vigyort Jerry.

- A lényeg az – szólalt meg végre a fekete fickó is, ami majdhogynem meglepte a többieket –, hogy az ellenségeim és főként engem akarnak megölni.

- Gondolom ennek oka is van... - tette hozzá Sam.

- Igen. Van. – válaszolta tömören az idegen, hogy talán ezzel eloszlatja a kíváncsiságot, ám sejtette, hogy ez nem lesz elég a két ifjoncnak.

- Hhaj... – csóválta a fejét a tanonc. – Nem lehetne egy kicsit részletesebben? – próbálta őket rávenni némi történetmesélésre, miközben érezte, hogy nagyon hülyének nézik.

- Hát legyen... - és Pharyus elmesélt szinte mindent, amit Kevinnek is, majd Kevin folytatta, hogy mi is történt az elmúlt napokban. A két Őr és a lány is ámult a hallottakon, ám a két férfi valahogy kételkedett ebben és mindannyian gyanították, hogy ez a történet szinte hihetetlen és valami mesére hasonlít leginkább, de semmiképp sem egy megtörtént esetre. Hosszú percekig mondták az eddigi eseményeket, miközben a két Őr időnként alaposan körbenézett, hogy biztosan nincs senki a közelükben. A mese annyira hihetetlenül hangzott, hogy Sam ezt valami viccnek értelmezte, ám meglehetősen jól össze kellett ahhoz beszélniük, hogy ennyire folyamatosan és egybefüggően mondják el, mint ahogy azt tették. Pharyusnak lett volna lehetősége bizonyítani, hogy valójában nem ember, ám ezt nem akarta megtenni. Szinte csak a fiúban bízott, annak ellenére, hogy az imént megmentették őt is az Őrök.

- ... és aztán jött a baleset, majd pedig ti. – fejezte be végül Kevin, bár nem mondtak el nekik minden részletet.

- Lenyűgöző történet. – ismerte el egy bólintással Sam. – Csak mégis olyan lehetetlennek tűnik.

- Pedig így van. – nyugtázta le Pharyus.

- Rendben, meglehet. Ezt azonban nekünk elhinni igen meredek. – ismerte el Jerry. – Azt hiszem szereznem kell egy járgányt. – kapta elő a mobilját. – Ki fog velünk jönni? Észak felé megyünk, a kórháztáborba... még mindig. – engedett el egy rövid vigyort, majd komoly arckifejezéssel várta a jelentkezőket, és meglepő módon mindhárman jelentkeztek.

- Akkor legalább ötszemélyest, légy szíves! – biccentet a társa.

- Meglesz. – indult el egy kis utcában előre, miközben az ablakokat fürkészte.

- És skacok, most kivételesen meddig fogtok velünk jönni? – érdeklődött Sam.

- Amíg északig mentek. – felelte Pharyus.

- A terepjáróval mi lesz? – kérdezte a srác.

- Itt hagyjuk. Jön értük nemsokára egy vontató, persze a mi szervezetünktől és elviszik szegényt. Utálom, amikor ripityára lövik a megszokott járgányaim! Sok tökéletlen! – morgolászott.

Hamarosan visszatért Jerry is és megnyugtatta őket, hogy azon a kis utcán ki lehet jutni egy főbb útra és nemsokára hoznak nekik hasonló autót. Elindultak hát a megbeszélt útszakaszra és nem kellett sokat várniuk, pár perc után meg is érkezett a várva várt autó. Egy mosolygós, vállig érő fekete hajú leányzó szállt ki a volán mögül, civil ruhában jött, pedig ő maga is az Őrök közé tartozott.

- Tessék srácok! – dobta feléjük a kulcsot, amiért mindketten nyúltak, ám Sam előbb kapta el. Jerry egy fancsali mosollyal fogadta el.

- Köszí Susan.

- Nincs mit, csak vigyázzatok rá! Ennyire közel nem lesz még egy kiadó autó.

- Megteszünk mindent, mint mindig. – felelte Samuel.

- Helyes. Nem is tartalak fel titeket, berohanok a gyógyszertárba, el fognak fogyni a készletek nagyon hamar. – fejezte ki aggodalmát.

- Mi pedig igyekszünk a táborba. Szálljatok be. – szólt a többieknek, majd ismét a lány felé fordult.

- Ne vigyünk el egy darabon?

- Kösz, rendi vagy, de feltalálom magam. A táborban elkél már a segítség, kevesen vannak a betegekhez képest. Még egyszer köszí. – mosolygott egyet és gyors léptekkel indult útjára.

- Mi köszí. Ahogy gondolod. – motyogta és hosszasan nézte a távolodó lányt. Illetve nézte volna, ha

Jerry nem löki oldalba.

- Gyere már nagymenő!

A kocsiba ülve már szinte teljesen megnyugodtak az előbb támadt izgalomból és útnak indultak észak felé, hogy minél előbb a kórháztáborba jussanak, hisz ahogy Susan is említette, kevesen vannak és nehezen tudják ellátni a dolgukat. Bár több Őrt is küldtek már oda, mégis jobb, ha még többen állnak rendelkezésre és teszik, amit tenniük kell, hogy mentsek az embereket. Lassan ki is értek a forgalmas városból és az északra nyúló főúton haladtak tovább. Ekkor már jelentősen megcsappant a forgalom, kevesen mentek arra, sőt, amint letértek egy kisebb útra, szinte nem is találkoztak járművekkel. Mindaddig, míg egy balesethez nem értek, mely elfoglalta a teljes utat.

- Kezdődik megint. Egy újabb baleset. Miért van deja vu érzésem? – érdeklődött Jerry.

- Fogalmam sincs miért érzel ilyet, egy újabb baleset. – szállt ki Sam és a többiek is, hogy közelebb merészkedjenek a három összetört járműhöz, melyből kettő egymással frontálisan ütközött, a harmadiknak távolról nem látszott nagyobb baját. Amint Pharyus is kiszállt az autóból előbukkant egy fickó a roncsok mögül. Sam rögvést megpillantotta a pisztolyt, melyet a kezében tartott, és már rántotta is elő a kardot, hasonlóképpen tett Jerry is, ám még mielőtt előhúzták volna a pengéket a pasas tüzet nyitott. Az egyik épp Samuel füle mellett süvített el, majd egy másik elől is elugrott, a többit már a kezében tartott fém fogta fel, melyet ügyesen és hihetetlen gyorsasággal forgatott. Jerry előkapta az Eagle-t, ám az ellenfél nem habozott, felugrott, és a harmadik, sértetlen autóba ugrott be, mely háttal állt. A tanoncok utána eredtek, ám az gyorsan elindította a furgont és már ment is, nem várta meg, míg az Örök közelebb érnek hozzá. Sam is előrántotta a pisztolyát és tüzelni kezdtek. Fejenként négy golyót eresztettek az ellenfél felé, főleg a kereket célozták és biztosra vették, hogy többször is eltalálták, ám annak kutya baja lett. Valami nem stimmelt és nem értették, hogy mi történt. Jerry még a tárat is kikapta és megnézte, ám valóban éles löszerek pihentek benne. Pedig gyakorlaton is többször végeztek hasonló feladatokat és mindig sikerült. Ám ha nem ők hibáztak, akkor a kerék volt különleges... de mégis miért? Ezen azonban nem tudtak gondolkodni, mert amint hátrafordultak, látták, hogy Pharyus épp akkor esik össze. Elrakták fegyvereik és rohantak felé, a fekete fickó pedig előreesve a földön terült el.

- Eltalálták! – kiáltott Kevin és akkor látszott csak, hogy az idegent eltalálták, mégpedig a hátán. Pedig szemből érkezett a lövés. Jerry nem télenkedett, előkapta a dokiládát, ahogy ők hívták, és már rohant is vissza. Kinyitotta a dobozt és a lány is odaugrott mellé.

- Segítetek. – kapta ki a jódot, gézt és az ollót, ám mire Pharyust kezelésbe akarták venni, különös dolog történt. A véres folt hirtelen zsugorodni kezdett. A ruháján levő lyuk pedig magától beforrt. Megdöbbenve álltak az eset előtt, nem tudtak mit mondani és azt sem tudták, hogy mihez kezdjenek. Egy újabb rejtélyes dolog előtt álltak, s a folyamat végére a ruha eredeti állapotára állt vissza. A vérfoltnak nyoma sem maradt, ám a férfi nem mozdult.

- Szerintetek ez normális dolog? – nyelt egy nagyot Jerry és nézett körbe a többiekben, akik arcáról szintén lerítt a megdöbbentség.

- Minden bizonnyal nem. Mi a franc folyik itt? – Sam sem értette a dolgot, bár a nemrégiben elmesélt történetnek úgy érezte, mégis van valóságalapja. Kisvártatva Pharyus megmozdult, mire a leányzónak minden kiesett a kezéből. Feltápászkodott, bár látszott rajta, hogy gyenge lábakon áll, Jerry és Kevin támogatta és nekidöntötték az autónak, mert ő egyáltalán nem akart leülni. Légzése eltért a megszo-kottól, mozgása is bizonytalannak tűnt, ám csakhamar teljesen magához tért.

- Elmondanád nekünk, hogy mégis mi történt az előbb? – lépett közelebb Sam, mellette pedig a leányzó állt, miután gyorsan összekapokodta az elejtett dolgokat.

- Meggyógyultam. – hangzott a rekedtes válasz, amit egy nagy sóhajtás követett.

- Ezt mindjárt gondoltam, tehát mégis van valóságalapja annak, amit meséltetek.

- Én megmondtam. – bólogatott hevesen Kevin.

- És az imént látott varázslatos gyógyulás is hozzá tartozik? – kétkedett Sam.

- Igen. – válaszolt már normális hangon a sérült, valahogy nem akart sok információ elárulni, még mindig nem bízott meg teljesen az Örökben, úgy mint Kevinben.

- Nah, rendben, de ha kitértél előlük, hogy találtak el hátulról? – Jerry sem értett mindent.

- Követőgolyók voltak.

- Hogy micsoda? – nézett nagyot Sam.

- Követőgolyók. Hiába térsz ki előle, megtalál. Kifejezetten Daarhyanaknak készítették. Nagy károkat tud okozni bennünk. – felelte köhögések közepette. – Szerencsére sikerült minimalizálni a sérüléseket. A TÖMB nem vesztegeti az idejét, megtesz mindent, hogy eltüntessen.

- Tehát mindenképp meg akarnak ölni. Látom, hogy nem viccelnek a fiúk. – ismerte el Samuel.

- És mi ennek a legfőbb oka? – érdeklődött Jeremy.

- Én Ghayat keresem, ők pedig úgy vélik, értük jöttem. – magyarázta az idegen. – Ghaya segíthet nekünk a világunkban lévő háborút megszüntetni és mindenképp meg kell találnom. Épp oda tartottunk.

- Ő is olyan, mint Te?

- Igen. Sokkal több erő lakozik benne, mint azt elsőre hinnénk.

- Nézd, szívesen segítenénk, mert ez a dolgunk – jegyezte meg Jerry – ám sajnos van egy rakás betegünk, akiken segítenünk kell.

- Azt is minden bizonnyal a TÖMB tette. – ismerte be Pharyus.

- Micsodát? – nézett nagyot ismét Sam. Általában szokott érteni mindent, ám most sikerült megzavarni az addig rendezett elméjét.

- A vírust. Erős a gyanúm, hogy ezzel akarják lefegyverezni az embereket, de főleg ellenem irányul, mert ide merészeltem jönni...

- Várj, várj. – állította le a növendék. – Azt akarod mondani, hogy az egész vírust ők engedték útjára és minden bizonnyal ezért nem találják az ellenszert az orvosaink és ezért betegszenek meg egyre többen? – kezdett tisztulni a kép a fejében.

- Igen, így van. – sóhajtozott, még mindig nehezebbre esett levegőt venni. – A kutatóitok nem találhatják meg az ellenszert, mert ez fejlett TÖMB technológia. Szinte élő sejteknek tűnnek, ám mégsem azok. Agresszivitásuk a megfertőzött egyéntől függ, mindenki másképp reagál rá.

- Hé, ezt eddig nekem miért nem mondtad? – hördült fel Kevin. – Én is ugyanúgy szeretnék tudni részleteket, mint mindenki más, sőt, ha már veled tartok, akkor igazán megérdemeltem volna, hogy...

- Nem volt szükséges, hogy tudj róla. – vágott közbe Pharyus.

- De igenis szükséges lett volna, majd én eldöntöm, hogy mi az és mi nem! – kelt ki magából a srác.

- Na, na, na! Nyugi! Ne most vesszetek össze! – vágott közbe Sam. – A vitának most itt helye nincs. Ha eldöntöttük mi lesz, úgy vitatkozhattok, ahogy akartok, addig ne.

- De jogom van tudni, hogy milyen veszély fenyeget, meg hogy mibe... - folytatta volna Kevin, hogy bebizonyítsa igazát, ám Sam intő mozdulattal és szigorú tekintettel nézett rá.

- Ne most!

- Jól van, jól van. – hallgatott el a fiú.

- Tehát a dokijaink nem fogják megtalálni az ellenszert, mert nincs is, vagy pedig olyan technológia, amelyet nem értünk meg. – foglalta össze röviden Jerry.

- Nagyjából igen.

- Nagyjából? Nagyon király. Ellenben még mindig furcsa ez az egész földönkívüli história. Láttam, hogy meggyógyultál és meglepett az egész, mert ilyen nem látok mindennap, ám valahogy sosem voltam sci-fi rajongó, hogy rögvést elhiggyek minden ilyesmit. – fejtegette Sam.

Pharyus úgy döntött, mégis meg kell bízni ezekben az emberekben, nincs más választása, különben is megpróbálták volna megmenteni, ha neki nem sikerül az öngyógyítás. Mivel másképp nem tudta igazát bizonyítani kinyújtotta kezét, tenyerét az ég felé fordította és a markában megmozdult valami. Egy folyamat indult el, és lassan-lassan kiemelkedett a kezéből egy kocka, mely először a testszínét viselte, ám mire kész lett ezüstös külsőt kapott, itt-ott fekete csíkokkal. A tenyeréből egyszerűen kiemelkedett ez a test, olykor látszódot, hogy egy-egy kisebb darab utólag épül be, egyszerre készült alulról és felülről is a kocka. Kezdetben mintha sok helyütt törött lett volna, ám mire elkészült, szabályos, sima alakzat lett belőle.

Jerry, Sam, a lány és még-még a srác is ámult a látottakon. Sűrű pislogással, tátott szájjal jelezték, hogy igencsak meg vannak döbbenve. Hiába látott már Kevin is hasonlót, az, hogy egyszer látta, még mindig csodálattal töltötte el. Miután valamelyest sikerült palástolni az elragadtatottság érzését, Sam

csak annyit tett hozzá.

- Oké, le vagyok nyugözve! – bólogatott elosztatva minden kételyét az előbb látott tett, mire Pharyus is elégedetten bólintott.
- Azt hiszem, hívom Spielberget. – esett le Jerry álla, bár az idegen nem zavartatta magát.
- Tedd csak el. – nyújtotta Samuel felé.
- Oh, kösz, bár azt hiszem, nálam nem lenne jó helyen. – vélte a tanítvány kissé megilletődve, és átadta társának, aki közelebről is szemügyre vette a kockát.
- Remek kis alkotás! – felelte az alaposabb vizsgálódás után. – Most már meg vagyok győzve teljesen.
- Tehát – tért vissza Sam az eredeti témához – azt mondtad, a dokijaink képtelenek megtalálni az ellenszert. És Te tudsz tenni valamit az ügy érdekében? Ha már a Te ellenségeid.
- Meglehet... igen. – próbált saját lábakra állni a Daarhyán, ám még mindig gyengének érezte magát.
- És megtudhatjuk hogyan? – puhatolózott tovább.
- Ha megtalálom Ghayat, minden bizonnyal ő tud segíteni. Ő számos titok ismerője, így mindannyiunknak segíthetne.
- Mennyire vagy ebben biztos? – kérdezte némi kétséggel Jerry.
- Teljesen. – hangzott a határozott felelet. Olyan magabiztossággal mondta, hogy az Örök további kétségeit is kezdte elosztatni. Egymásra néztek és nem kellett egy szó sem, rögtön tudták mi következik.
- Rádió. – mondták egyszerre. – Szálljatok be. – intett a többieknek, ám Pharyus nem akart menni. Jerry már bepattant a volán mögé, ám Sam míg körbement és elérte az ajtót, látta, hogy a Daarhyán nem mozdul.
- Te itt akarsz maradni? Vagy mi a szösz? – érdeklődött.
- A céloom felé kell tovább haladnom. Már így is sok időt vesztegettem el. – felelte, ám mikor el akart indulni, majdhogynem összeesett. A lövések miatt, és mert azok nem normál földi lövedékek voltak, erősen legyengítették és szinte minden ereje elszállt.
- Egy fészkes fenét fogsz Te tovább menni. Megkapod a lehetőséget, hogy beülj a kocsiba. – sietett oda Sam, és Jeremy is kipattant az autóból. – Na gyere Te nagy melák. – kapták meg ketten és óvatosan beültették hátra. Pharyus nem ellenkezett, nem is tudott volna, így hát hagyta, hogy becipeljék a járműbe.
- És most mit fogunk csinálni? – érdeklődött Kevin, mert elég elveszetten érezte magát.
- Mivel ezt rádión nem tudjuk megbeszélni és még a végén teljesen idiotának néznének, hogy azt mondom egy földönkívüli társaságában utazok, ezért kénytelenek vagyunk a Főhadiszállásra menni, megmutatjuk a Tanácsnak, hogy igazat beszélünk, támogatást kérünk és megkeressük az ellenszert.
- Oké, oké. – helyeselt a srác, bár a sok autózásból már kicsit elege lett és nem hagyta nyugton ez a kérdés, úgyhogy feltette ezt is. – És mennyi idő míg odaérünk?
- Tudod hol van Fraser? – fordult hátra Sam, miközben Jerry már meg is fordult és haladtak visszafele egy rövid úton majd új útra kanyarodtak.
- Nem, fogalmam sincs. Nem vagyok én földrajztérkép! – válaszolta Kevin.
- Nos, odamegyünk. Jó hatvan, talán hetven kilométer, de hamar odaérünk. – igyekezett megnyugtítani a hátul ülőket a tanonc és hogy lássák igazat beszél, a sofőr bele is taposott a gázba. Nem szereték vesztegetni az időt és a remek kiképzésnek köszönhetően, tudtak is vezetni.
- No igen, ez azért nem követendő példa! – jelezte Jerry, miután a kilométeróra jócskán száz fölé kúszott.
- Tarts ki Pharyus! – biztatta Kevin a Daarhyánt, aki amennyire csak tudott, kiterült az ülésen. Próbálta rendbe hozni magát, amennyire csak tudta.
- Ne aggódj, túlélem. – hangzott a megszokott hangján a magabiztos felelet.
- Helyes! – engedett el egy rövid mosolyt a srác. Olykor-olykor a lányra pillantott, aki még mindig magába zárkózva ücsörgött, ám már nemcsak kifelé tekintett, hanem figyelte a beszélgetéseket is. Kevin szeretett volna vele beszélni, csak nem tudta, hogy kezdjen hozzá. Ám, hogy végre megszólalt a

leányzó, mikor Pharyust meglőtték, Kevin és a többiek is megnyugodtak, hogy rendbe fog jönni és nem tett némasági fogadalmat, csak időre van szüksége.

Jerry még indulás előtt feltette a fülére a headsetjét és útközben Sam hívta az operátort. Megpróbálták neki elmagyarázni a helyzetet és miután mindez sikerült, kapcsolták nekik a Főhadiszállást. Ott is egy kedves női hang szólalt meg, bár egyikük sem emlékezett rá, ritkán szokták hívni a legnagyobb Őrbázist. Miután a szükséges infókat leadták, Jeremy igyekezett elintézni mindent.

- Szóval szeretnénk, ha a Tanács megközelítőleg egy órán belül várna minket. Van egy esélyünk megtalálni az ellenszert, nem szeretnénk, ha kicsúszna a kezünk közül.

- Sajnálom, de a Tanácsstagok nagy része nem tartózkodik itt. – hangzott a felelet.

- Akkor kérnénk valakit, akik dönthetnek ez ügyben. Parancsnokokat, valakit!

- Az itt lévő Parancsnokok egy hosszú ülésen vannak, ami eltarthat még pár óráig.

- És nincs senki, aki a rendelkezésünkre tudna állni? Azért ne mondd, hogy a Főhadiszálláson senki nem elérhető! – kezdett fogyni a sofőr türelme.

- Az elérhető feljebbvalók száma sajnos nem elég egy döntés létrehozásához. – hallatszott a szinte gépies felelet.

- Akkor légy szíves szerezz nekünk elérhető számú Tanácsot hatvan percen belül. – próbálta szépen kérni Jerry.

- De nem hívhatok ki senkit se a Parancsnoki ülésről, sajnálom. Nincs rá jogom. – igyekezett ellenérvelni a kisasszony.

- Nah idefigyelj cicus! – hangosította ki Sam a telefont, mert már kezdett fogyni a türelme, hogy egy ilyen egyszerű és fontos kérést nem tudnak teljesíteni, pedig több millió ember élete függhet tőle. – Felállsz, összeszedsz nekünk egy megfelelő és határozatképes Tanácsot, legyen Parancsnok vagy Tanácsstag, nem érdekel! Fontos és halaszthatatlan dologról van szó, nem érünk most rá kifogásokat keresni, mert ha majd emberek hálnak meg, az a Te lelkeseden fog száradni. Világos? – mordult fel és szavalta el meggyőzően.

- Igen. Világos. – tette le a telefont, majd Samuel megnyugodott. A hátul ülők pedig némileg megdöbbenek a stíluson, de megértették, hogy ha muszáj így beszélni, akkor muszáj.

- Nos, így kell ezt csinálni. Nem szórakozásból megyünk mi oda, ezt tudhatná!

Némi csevely ébredt az utasok között, míg elérték Fraser városát. Alig telt bele egy fél óra, a település házai magasodtak előttük. Kicsiny falucska nőtt ki a földből, Kevin nem is értette, mit keres itt egy akármilyen, számára még ismeretlen cég központja.

- Nyugalom, nem itt van, bár nekem itt is tökéletesen megfelelne. – oszlatta el a kételyeket Sam. Szépen felvették a városi tempót, bár szokásukhoz híven némiképp a kresz szabályokat így is felrúgták, ám biztonságosan irányították az autót. A falu elhagyása után egy kisebb út vezetett fel jobbra, a hegyekhez. Ezt választották. Az aszfaltcsík két oldalán kisebb-nagyobb fák magasodtak, próbálták megérinteni egymást a két oldalról, így majdnem egy koszorút fontak fölöttük, hosszú kilométereken át e hatalmas óriások szegélyezték az utat, egy egész erdőség tarkította a tájat. A fényes égi korong már szép lassan lefelé kúszott, ám sugarai kecsesen játszottak a fák leveleivel a gyenge szélben, amik vígan lengedeztek ide-oda a késő nyári napon. Az útra mágikus fény verődött, mely a levelek játékától úgy hatott, mintha vízfelszín lenne.

Hol balra, hol jobbra kanyarodtak a szerpentin, míg egyszer csak kezdtek fogyni az óriások mellettük, nem takarták el előlük az eget és a hegyoldal kezdett egyre markánsabb képet festeni. Mikor az utolsó terebélyesebb fa is elhúzott mellettük feltárult az igen impozáns látvány, amit sajnós a jármű szélvédője jelentősen lekorlátozott, ám ez nem akadályozta meg egyiküket sem abban, hogy jobban megcsodálják a látványt. Kevin annyira előrehajolt, hogy már majdnem előrebukott, a leányzó pedig letekert ablakon hajolt ki és vette szemügyre az igencsak ritka látványosságot.

Amint a környezet engedte, az utazók megfigyelhették a hegyoldal nyújtotta csodát. Az út egy hatalmas parkolóban ért véget, melynek két oldalán végelethatatlan sok facsemete ágaskodott az ég felé. E megállóhely az Őrségi járműveknek szolgált pihenőhelyéül. Mögötte egy hosszú egyenes lépcsősor vitt a magasba, ehhez csatlakozott egy, a hegyoldalból kivágott előtér, melyre erős árnyékot vetettek a Nap sugarai. Egy oszlopsor következett mesteri faragással, sűrű vájatozással, ami leginkább talán

egy görög oszlopra hasonlított. Efölött erkély magasodott, amely díszes korlátban fejeződött be. A középső két pillérre, ami között a főbejárat helyezkedett el, két selyemzászló lógott a balkonról, melynek közepén az Őrség szimbóluma pihent meg, fölötte és alatta pedig megfelelő távolságokra két-két kék sáv fogta közre. Csak felülről feszítették ki, így a zefír kedvére játszhatott vele.

Az ormóttan hegyvonulatból kiemelkedő megművelt sziklarész elkápráztatta azokat, akik újonnan látták a helyet, ám legjobb mégis, a lépcső két oldalán levő, sziklaperemen álló és megközelítőleg harminc méter magas, egy-egy gigantikus méretű szobor bélyegezte meg. Mindkét alak szemlátomást egyforma magasan nyúlt az égbe, az Őrök egyenruháját viselték. A bal oldali szobor egy csinos nőt ábrázolt, mely a kezében vízszintesen tartotta íját, feje egyenesen előretekintett, a távoli messzeségbe nézett. Mellette egy kisebb sziklán kőből kivájt sas nézett a magasba, szemeivel keresett valamit az égen. A lépcsősor másik oldalán egy erőteljes, délceg férfiszobor állt, kihúzva magát, két kezével egy kardot tartott függőlegesen, melynek vége a földbe szúrva tartotta stabilabban a monstrumot. Az alak mellett egy kis termetű kutya ácsorgott, nézése lefelé tekintett, mellyel kedvesen kémlelte a parkolót.

Jerry megállította az autót a feljáróhoz közelebbi helyen, ám még így is jó száz méter gyaloglás várt rájuk a lépcsővel egy szélességű gyalogúton. A két gyermek álmélkodva nézte a helyet, Jeremy meg is jegyezte, hogy mikor először jártak itt, ők se tudták levenni róla a tekintetük. Ám azóta sok idő telt el, ennek ellenére mégis vetettek rá egy-egy rejtett pillantást, hiszen egy ilyen csodát nem szokhatott meg az ember szeme. Pharyus is kikászálódott a járműből, még mindig nem tért teljesen magához, ám láthatóan jobban érezte magát. Ő az alkotásokra és az egész helyre egy pillantást vetett és már meg is jegyezte azt, nem mutatott különösebb érdeklődést a terület iránt. Csak fogta a laptopot és továbbindult a növendékek után. Érdekelte ugyan az emberi művészet és a szobrok számára is igen csodálatraméltóak voltak, ám állapota nem engedte meg, hogy nézelődjön, sőt Wichitában már egyszer alaposan végignézte az ember alkotta építményeket.

A hely varázslatos világához hozzájárult a megannyi zöld növény is, valamint maguk az emberek, akik tették-vették dolguk. Az előtérben és a teraszon beszélgettek, néhányan le vagy fel igyekeztek, mások az egyik terepjáró motorháztetőjén vizslattak egy térképet mindenféle kis kutyával. És még egy csoda is hozzájárult a hely szépségéhez. Az állatok. Az Őrök mindig szívesen foglalkoztak velük, mindegyikükkel. Kutyák, macskák, egyéb kisebb-nagyobb élőlényeket láthattak szerte a hegyoldalon. Legtöbbjük azonban a lépcsőkön feküdvé élvezte a délutáni meleg napsütést, amely az utóbbi időben ritkaságnak számított. Erősen őszi napok jártak már, fel kellett öltözni, ám az elmúlt pár nap a vénaszonyok nyarát idézte.

- Nos, gyertek, sajnos nem érünk rá egész nap csodálkozni. – intett Sam a többieknek, akik bár bővölettől ittas állapotban, de szépen lassan elindultak.

- Amúgy jól vagy? – érdeklődött Jerry Pharyushoz intézett kérdéssel, ő csak néhány bólogatással válaszolt. A másik Őrtanoncnak a lépcsőt elérve szólt egy kollegája, hogy a Tanács már várja őket, így még inkább sietősebbre vette lépteit.

- Ezzel nem lehet betelni! Ez nagyon király! – véleményezte Kevin a helyet a lépcsőn felfelé, miközben még mindig a szobrokat figyelte.

- Lenyűgöző egy hely. – helyeselt a leányzó is, a fiú meg is lepődött a válasz hallatán, hisz eddig szinte semmit nem szólt, olyannyira, hogy majdnem felbukott a lépcsőn. Az eset hatására jól el is vörösödött, de senkitől nem kapott kinevetést.

Az Őrök megvárták, míg a két legifjabb is felér, majd együtt indultak be a díszes főbejáraton, melynek hatalmas faajtói nyitva álltak mindig. Beérve újabb meglepetés fogadta őket. Egy high-tech, megközelítőleg harminc méter átmérőjű kör alakú aula fogadta őket, mely felülről egyféle kupolával záródott. Mindenfelől folyosók nyíltak, itt-ott szekrények, vitrinek ácsorogtak bennük régi eszközökkel, könyvekkel, mint valami múzeumban. Emellett növények sokasága tarkította az amúgy hol fehér, hol kék, hol pedig szürke falakat. A legtöbb helyiség efféle színekben pompázott, ahogy az Őrség alapszínei is ezeket tartalmazták. A fény a kupola tetejéről érkezett valamilyen módon, ezt egyikük sem tudta volna megmagyarázni. A falakba több helyen is érintőképernyős monitorokat helyeztek el, míg az aula közepén egy kis szökőkút állt, körülötte székek, asztalok, kanapék várakoztak, hogy valaki elfoglalja őket. Itt-ott egyéb hasznos eszközök is helyet kaptak, ám nem értek rá végignézni őket, mert menniük kellett, pedig

mindannyiukat lenyűgözte a látvány maga.

Liftbe szálltak és több emeletet süllyedtek lefelé, mire elérték a megfelelő szintet. Tágas folyosó nyílt meg előttük, ám ők nem mentek messzire, a legelső díszes, boltíves ajtón beléptek. A terem, amibe megérkeztek szintén jelentős méreteket ölelt fel, a fény furcsa módon az egész plafont beborította és onnan esett rájuk. Különös hatást ért el ezzel, ám mégis természetes fénynek tűnt. A terem túlsó végén több kifeszített zászló is helyet kapott, mindegyiken egy-egy Órszimbólum, a megfelelő tisztségből. Egy méretes kerek asztal foglalta el a szoba jelentős hányadát, melynek közepét kivágták, és az ajtó felől nyitottan állt. Mindössze nyolc ember várta őket, ám ez bőven elegendő volt ahhoz, hogy döntsenek.

A többiek megálltak a bejáratnál nem messze az asztal mellett, míg Sam, mint szószóló bevonult a terem közepére.

- Üdv a Tanácsnak! – nézett körbe kissé meghajolva az Őrtanonc.

- Üdv! Milyen ügyben hívtatok minket össze? – kérdezte az egyik idősebb Tanácsstag rögvest a dolgok közepébe vágva.

- Segítséget és támogatást szeretnénk kérni az Őrségtől. Mivel telefonon ez nagyon hihetetlenül hangzott volna, ezért inkább eljöttünk személyesen. Tudunk valakit, aki segíthet a kialakult vírusveszély elhárításában.

- És ki lenne az? – kérdezte kíváncsian egy másik tag.

- Itt áll mögöttem. – nézett hátra Sam, Jerry pedig ujjal mutatott Pharyusra.

- Ismeri az ellenszert? – néztek össze többen is, majd egy az idősebb Tanácsstag folytatta. – És akkor miért jött az Őrséghez, miért nem a kormányhoz?

- Öhm... ez nem ilyen egyszerű. – vágta rá gyorsan a tanítvány.

- Miért? Mi akadályozza meg benne? – furcsállták többen is.

- Huh – sóhajtott fel, majd nemes egyszerűséggel, némi kézmozdulattal kimondta. – Az, hogy nem ember.

- Micsoda? Miről beszélsz? – nézett össze mindenki és értetlenül állt az eset előtt, hisz látták, Pharyus nagyon is ember... legalábbis emberi. Nem értették mit akart ezzel mondani. Nyitottak voltak mindenre, ám erre mégsem számítottak. Többen gyanúsan vagy kíváncsi tekintettel vizslatták Samet és várták a folytatást, érdekelte őket minden részlet.

- Ezért mondtam, hogy a telefon nem lett volna elég meggyőző. Kicsit bonyolult talán, vagy ha nem is, akkor hosszadalmas lenne elmesélni mindent. A lényeg, hogy minden bizonytalannak nézzenek. Így eljöttünk ide, hogy személyesen kérjünk segítséget. Az idő sürget minket, hogy minél előbb megtaláljuk az ellenszert.

- Megtalálni? – kérdezte egy másik, majd megint más folytatta. – Tudod, elsőre ez így kicsit hihetetlen. De mivel Őrök vagyunk és a helyzet korántsem enged vicceket, mi ilyen helyzetben nem is szoktunk túl sok poént ellőni, bátorkodom megkérdezni, hogy be is tudod bizonyítani az állításod? Hogy láthassuk szilárd alapokon áll mindaz, mit állítottál.

- Azt hiszem. – kételkedett némileg saját szavában Sam, mert nem tudta biztosra, hogy a Daarhyan vajon meg tudja-e ismételní a Denverben látottakat. Ez a válasz nem nyugtatta meg a Tanácsot sem, helyette még több kételyt ébresztett. Ám mikor Samuel hátrapillantott Pharyus magabiztosan bólintott. A többiek sejtették, hogy mi következhet, bár Kevin és a lány is elgondolkodott, vajon okos ötlet-e ilyen helyen ezt tenni, mindenesetre távolabb léptek tőle, nem akartak véletlenül a golyó útjában állni.

- Lőj le. – mutatott magára, majd karjait enyhén széttárta, miután letette az asztalra a kezében tartott laptopot. Sam kicsit hezitált, ám mikor Pharyus ismét bólintott úgy vélte, tudja, hogy sikerülni fog. Visszafordult a Tanács felé várt egy pillanat erejéig, majd előkapta az Eagle-t a combján lévő pisztolytokból, Pharyus felé fordult és habozás nélkül lőtt. A teremben hatalmas erővel hatott a mesterien megművelt fegyver hangja. Háromszor is. A Daarhyan keze háromszor kapott a levegő felé, úgy tűnt, csak a semmit kapkodta. Az Őrtanoncban megindult az idegesség apró csírája, hogy vajon tényleg sikerült-e neki. A Tanács tagjai hátrahőköltek e váratlan esemény láttán és a pillanatnyi idegesség őket is a hatalmába kerítette. Páran a fegyverük után kaptak, nem húzták elő, ám felkészülten álltak.

A fekete fickó kezei alaphelyzetbe álltak, markát kissé összeszorította, de senki nem tudta mi történt pontosan. Testén nem látszott semmi sérülés, nem vérzett. Aztán összetette kezeit, majd az egyiket az

asztal fölé emelte és három fémdarabot ejtett rá. A megdöbbenés hatalmas erővel csapott le mindenkire.

- Basszus! Azta mindenit! Mi a...? Hogy az a... - mondott mindenki valamit, ami épp kijött a száján. Egyikük felállt és közelebből is megvizsgálta a fémdarabokat. Erősen nézte, nem hitt a szemének, bár kénytelen volt elhinni, hogy amit lát, az az, ami. Elismerő arckifejezéssel bólogatott a többiek felé.

- Azt hiszem ez elég bizonyíték. – fordult vissza és nézett körbe a Tanácstagok között. – Clark Kent a csávó! – tette hozzá halvány, palástolt vigyorgással, nehogy megszólják.

- Mondtam, hogy hívom Spielberget! – folytatta csöndesen Jerry.

- Hé, a jogdíj az enyém. – bökte ki Kevin halkan.

- És miféle támogatást gondoltak? – törte meg végül a pillanatnyi csendet az egyik Parancsnok.

- Nos, a helyzet az, öhm... ezt inkább ő tudná elmondani. – nézett vissza Pharyusra.

- Rövidre fogva; van egy személy, akit sok évvel ezelőtt a TÖMB elfogott és száműzte a Földre. Ő az, aki tudna nekünk segíteni. Elkészítettem és lefutattam egy keresést Kevin segítségével, úgy látszik, három lehetőségünk van, mind itt a közelben. Optimális esetben az egyik helyen ő lesz. Ellenkező esetben én nem tudok segíteni. – mondta el röviden.

- Szerintem egyelőre nem igénylünk segítséget. – folytatta Jeremy. – Mindössze két kocsit vinnénk, megnéznénk két lehetséges területet, aztán ha egyik sem nyerő, akkor a harmadikat. Ne vonjunk el feleslegesen Őröket, akik próbálnak az embereken segíteni. Vagy van más javaslat?

- Nekem megfelel. – helyeselt Sam. – Szükség esetén, ha segítség kellene, akkor igényelnénk egyéb erőforrásokat.

- És megtudhatnánk, hogy merre vannak azok az, úgymond lehetőségek? – érdeklődött az egyik Parancsnok.

- Idővel. – hangzott a rövid, titokzatos, ám meggyőző hangnemben kimondott szó.

- Támogatjuk magát és a küldetésüket és titokban akarja tartani a koordinátákat? – szólalt fel egy Tanácstag.

- Pontosan.

- Nem lenne gyorsabb, ha repülő egységeket kérnénk meg a célterület átvizsgálására?

- Nem.

- Mindig ilyen makacs?

- Ez nem makacsság kérdése. A tény az, hogy az emberek között számos szférában megtalálhatók a TÖMB emberei. Nézzék el, hogy bizalmatlan vagyok. A másik tény pedig az, hogy minden bizonnyal számos összetűzésre sor fog kerülni, és nem akarom az emberek életeit veszélybe keríteni.

- Mi pedig nem hagyhatjuk, hogy a világot egyedül váltsa meg, főleg, hogy ha bármi történik magával, az esélyünk a nullára apad. – hangzott a felelet egy másik tagtól.

- Megértem, ám akkor sem...

- Ez nem vita tárgya. – szólt közbe a legidősebb. – Jelen helyzetben a két tanítvány maga mellett maradhat és segítheti, hogy megtalálja Ghaya-t. Mindenféle segítséget megkaphatnak egy feltétellel, ez elfogadható lesz?

- Igen. – engedett Pharyus.

- És mi a feltétel? – érdeklődött Sam.

- A feltétel csupán egy kérdés, a bizalom kérdése. Megbíztok ebben a személyben? – állt fel a középben ülő Parancsnok.

- Hm... azt hiszem igen. Igen. – válaszolták némi bizonytalanság után mindketten. – Igaz, kicsit új dolognak számít ez a golyóelkapás, kikerülés, ám szó mi szó, valamennyire mi is ilyenek vagyunk. – vallotta be a terem közepén álló növendék.

- Igaz-igaz. – helyeselt a Tanácstag, majd miután körbenézett az asztalnál ülő embereken, folytatta. – Rendben, bármit használhatnak, bármilyen összegben. Csak találják meg az ellenszert. Nem tudom, mennyi időnk van. Ám vésszen fogy. – egyezett bele.

- Ha bármilyen egyéb eszközre van szükségük, szóljanak. Remélem, minél előbb meg tudják találni az orvosságot! Bármilyen kérés esetén, vagy ha bárki kétségbe vonná szavahihetőségük, kérjék a negyvennégy ötvenhárom számot az operátortól. – felelte egy másik ezzel be is fejezve a meghallga-

tást. A mondatok, vélemények mindig úgy hangzottak el, mintha egy ember válaszolt volna a Tanács személyében. Tudták, a lehető legbölcsebben kell dönteniük, ám mikor egy számukra ismeretlen ember három golyót is elkap egyszerre, az elég meggyőzően hatott még rájuk is.

- Köszönjük. – hajolt meg Sam és elindultak kifelé a teremből. A lift előtt Pharyus ismét megbotlott, Kevin és Jerry támogatta meg két oldalról.

- El tudod kapni a golyót, járni meg mégse tudsz. Nem hiszem el öregem! – morgolászott halkán Kevin, mert azért súlyos egyén volt a Daarhyán, még ha kívülről ez annyira nem is látszott.

- Bocsánat érte, erről nem tehetek. – felelte a sötétbőrű fickó.

- És most mi lesz a terv?

- Éjszakára itt maradunk. Nincs olyan állapotban, hogy most rögtön induljunk, és ha kipihentük magunkat, nekünk is jobb lesz. Mellesleg nekem is hasogat a fejem, csak tudnám miért. Már egy hete nem volt rendes éjszakánk. – válaszolta Sam, ám mikor Jerry kétkedős fejmozgását meglátta, hozzátette.

– Jó, a héten egy volt. Több nem.

- Mennyi idő alatt gyógyulsz meg? – tudakolódzott a fiatalabb Őrtanonc.

- Nemcsak idő kérdése... fény is.

- Oh, mi vagy Te? Napelemes robot? – viccelődött Sam, ám a válasz komolyabban hangzott, ekkor a tanítvány is megfontoltabb arcot vágott.

- Valami olyasmi. Az az éltető erőnk.

- Akkor másik szintre megyünk. – nyomta meg a lift gombjait, majd a harmadik szinten szálltak ki.

– Ez talán tetszeni fog. Bár kísérleti hely, de azért jó.

A folyosó végén jobbra nyílt egy nagyobb ajtó, be is léptek rajta mindannyian. Egy óriási, végeláthatatlan terem tárult eléjük, melyben mindenütt növények, virágok nőttek. Egy valódi kis zöldrezerátumba érkeztek, ahol rengeteg olyan fajtát is neveltek, mely már kihalófélben volt.

- Ha gondolod, itt maradhatsz éjszakára, ha a fény sokat segít. – vélekedett Sam, és itt a fények még természetesebben hatottak, szinte érezték, hogy süti őket a Nap.

- Szerintem sokat fog segíteni. Köszönöm. – hálálkodott a Daarhyán és kerített neki egy napozó-ágyszerűséget, mert azt mondta, neki elég az is. Kevint ez a hely annyira nem nyűgözte le, elég sok növényt látott a farmjukon mindig, azt már erősen unta. A leányzót viszont magával ragadta volna a hely, csak menniük kellett. Ám Jerry mégis engedte, hogy maradjon. Megtudakolta a szobaszámukat, és pontosan leírta a leányzónak, mikor merre menjen. Bár később úgymint visszanéztek még, jártak-keltek itt-ott a főhadiszálláson, Pharyust pedig hagyták, hadd pihenjen.

Sam megkeresett pár kollegát a létesítménybe és elintézte a dolgait, majd egy Felcsert kerített a fejfájása miatt, Jerry pedig Kevin társaságában maradt. Ők sem akartak a szobában ücsörögni még, bár a pihenés jól jött volna, még késő délután felé járt az idő. Körbejártak pár szintet, míg végül egy edzőterem részhez nem értek.

- Wáó, itt mindenki ilyen jól nyomja a vívást? – nézett be Kevin az egyik ablakon, ahol két Testőr viaskodott egymással és egyik sem hagyta magát.

- Kötelességünk, szóval igen. – érkezett a felelet. – Két hosszú év alatt itt igen jól meg tudnak tanítani bármit, bár kell hozzá némi tehetség is, meg jó érzékek. Bár a harmadik év sem jön rosszul. Még sok minden hibádzik nálam is, de ahogy a mondás tartja, gyakorlat teszi a mestert mesterré.

- Három év?

- Bizony. Heti hat nap, napi minimum tizenkét óra, és a tizenkét órába nincs sok szieszta. Tanulni és gyakorolni kell. Meglehetősen sokat. – álltak egy percig néma csöndben és nézték a két fickót, akik fáradhatatlanul ütötték össze a vasat. – Érdekel? – törte meg a fémcsörgés egyhangúságát.

- Mi, mi, hogy? – tette fel zavarában a kérdéseket a fiú.

- A vívás, tudod... kipróbálni, van néhány kard a szekrényben.

- Ööö... ööö... nem is tudom. – hebegett-habogott.

- Nah, gyere. – intett neki, de ő nem akart menni, tétovázott, ám Jerry nem hagyta annyiban, fogta és behúzta a terembe.

- De én nem tudok semmit se vívásról. Ne már! – ódzkodott az egésztől a srác.

- Nem nehéz. – lépett oda a szekrényhez és kihúzott két gyakorlókartot, melynek szinte éle sem volt. – Fogd! – nyújtotta át, amit Kevin szinte remegő kezekkel vett el. – Nyugodj meg, nem fog harapni. – mosolygott. Átsétáltak egy üres szőnyegre, egymással szemben, Jerry felvette a megszokott védekező pozícióját és várta a támadást. – Nah, próbálj meg támadni.

- Huh, na jó, legyen. De ne röhögj halálra magad! – figyelmeztette, és megpróbált saját logikája szerint támadni, ám Jeremy egyszerű kézmozdulatokkal hárított mindent. Egy ideig Kevin bírta szuszal ezt a nevetséges játékot, aztán mégis kifakadt. – Legalább ne tégy úgy, mintha neked gyerekjáték lenne mindez! Elég gáz ez így!

- Pedig az. Ennek ellenére nem rossz kezdés, ha sosem vívtál. Ne feledd, nekem bő két év már eltelt a képzésből.

- Remek, addig ki se bírnám. – rettent meg. – Bele is örülnék, hogy annyit tanuljak, hogy nézne már az ki?

- Most nem is lehet, legközelebb egy hónap múlva vagy mikor lesz felvétel. Addig szünet.

- Nem is szándékozom én ilyen nagy fába vágni a fejszém. Inkább maradok megszokott életem mellett. A farm az jó hely, nyugalom van, némi munka, elédegelek, mint hal a vízben.

- Te tudod, ebbe nem szólok bele. Még egy kis gyakorlás? – próbálta ösztönözni a tanonc.

- Felőlem. – vont vállat, mert nem tudta mitévő legyen itt és legalább megmozgatja az egész nap autóban ülő testét. Egy kis határozatlanság után nekiláttak ismét egy kis gyakorlásnak, bár nem nagy kedvvel, inkább kényszerűségből tette ezt a gyakorlást. Olyannyira belelendültek, hogy kisebb-nagyobb megszakításokkal bő másfél órán keresztül csak ütötték a fémet. Azt is Jeremy vette észre, Kevin teljesen belemerült a vívásba, bár számtalanszor elmondta, hogy nem megy neki és hogy túlon túl gyenge meg ügyetlen meg szerencsétlen. Ennek ellenére mégis kitartott, igaz, jó néhányszor Jeremynek kellett visszafogni, hogy ne hagyja ott az edzést és álljon vissza a szőnyegre vagy amikor magába roskadt és leült a szőnyegen, akkor is Jerrynek kellett némi önbizalmat önteni belé. Hiába, nem szokta ő meg ezt a túlzott pátyolgatást. Jópárszor igyekezett lerázni a tanoncot, csak hogy kötélből készültek az idegei, így nem hatotta meg túlzottan a nyavalygás.

Miután befejezték a gyakorlást, lementek Pharyushoz és a leányzóhoz. E rövid idő alatt is sikerült A Daarhyannak némi erőt gyűjtenie és már láthatóan jobban nézett ki, ám a más Örök úgy gondolták, jobban teszi ha ül, még mielőtt lever valami igencsak ritka növényt.

- Döntöttem. – kezdett bele az idegen. – Nem akarok életeket veszélyeztetni.

- Nyugalom, mi tudunk vigyázni magunkra. – próbálta elhessegetni ezt az „egyedül akarom megváltani a világot” nézetet az Őrtanonc.

- Talán. Remélem. Ám vannak, akik nem tudnak. – nézett a lányra és a kicsit odébb álló Kevinre.

- Mi sem akarjuk veszélybe sodorni az életüket. Holnap itt hagyjuk őket a hegyben. – vallotta be Jeremy.

- Mit csináltok? – lépett közelebb a srác. – Hallok ám dolgokat, nem vagyok süket! – háborodott fel.

- Itt kell maradnotok. Nem biztonságos odakint, főleg nem velünk. Nem akarjuk, hogy bajotok essen. – foglalta össze röviden a tanonc.

- Ezt nem tehetitek! Én veletek akarok menni. Tudok vigyázni magamra és nem lesz semmi bajom! – morgolászott. – Azt mondtad, ismerjem meg magam, hát azon vagyok, most meg vissza akarsz küldeni? A vírusos dolgot már megbeszéltük és akkor is elmondtam...

- Tudom, mit mondtál. – szólt közbe a Daarhyán. – Ám ez már attól sokkal komolyabb. Nem egyszerű szökés és némi autózásról van szó, itt már vérre megy a harc.

- Akkor is mondtad, hogy ettől durvább lesz a helyzet, semmi bajom nem lett Denverben sem, itt vagyunk mindannyian, nem? – igyekezett bizonyítani meglátását.

- Ez akkor sem ilyen egyszerű! Akár meg is hallhatsz, elrabolhatnak, megmérgezhetnek, a TÖMB képes bármire, érted? Bármire! – nyomatékosította magát.

- Ha attól félsz, hogy hátráltató tényező leszek, hidd el, tudok én gyorsan futni, ha kell!

- Nem erről van szó Kevin. – támadta Jerry is óvatosan.

- Azt mondtad, szereted a nyugodt életed, mindent menjen a régi kerékvágásban és nem akarsz változtatni. Nem akarlak kitenni semmi veszélynek, és örülök, hogy eddig is segítettél. – foglalta össze

Pharyus.

- Igen, akkor azt mondtam, de minél jobban ismerlek és látom mire vagy képes, egyre inkább akarok egy ilyen kalandból kimaradni! És igen, értem, hogy akár meg is halhatok, de legalább most úgy érzem, hogy vannak barátaim, és nem akarok az unalmas, egyszerű életbe visszatérni! – magyarázta meg a fiú, amire hirtelen a Daarhyan sem tudott mit mondani.

- Ööö... ez egy sokkal jobb felfogás. – állapította meg Jeremy.

- Na látod! Tudtam én, hogy jó! Ezért is mondtam, hogy én mindenképp...

- Öhm, nem azt mondtam, hogy jó, azt hogy egy sokkal jobb. – vágott közbe gyorsan a Őrtanonc.

- De mit nem értetek ezen? Én szeretnék segíteni mindenben, amiben csak tudok, nem itt maradni egy atombiztos bunkerben és várni, hogy majd lesz valami, így már nem! Menni akarok én is!

- Ne kezdjük el megint azt, amit a házatokban is, hogy órákon keresztül vitatkozunk. – állította meg Pharyus.

- Van egy ötletem. Gondolkozz rajta az este, mérlegeld a lehetőségeket és dönts reggel. De én akkor is azt tanácsolom, hogy maradjatok itt a lánnyal együtt a bázison. – ötlötte ki Jeremy.

- Rendszerben, de akkor sem fog változni a véleményem, akármi is legyen! Én már döntöttem, hogy veletek fogok menni és nem tart vissza ettől a TÖMB sem! – adta a határozott választ a kölyök.

- Én akkor is azt szeretném, ha itt maradnál, egy biztonságos helyen. De ahogy Jeremy mondta, legyen. Reggelig dönts. – majd az Őr felé fordult. – Miből gondolod, hogy bármi is fog változni egy éjszaka alatt?

- Talán alszik rá egyet és rájön, hogy a homlokához nyomott pisztoly nem olyan mulatságos és kalandos dolog. Majd akkor reggel is folytatjuk e bájcszeveltyt. – felelte Jeremy.

- És ha akkor sem sikerül jobb belátásra hívni?

- Akkor összeszedem neki az összes golyóálló felszerelést. – adta az egyszerű választ.

- És az segíteni fog? – kételkedett a fekete fickó.

- Öhm, nem azért mondtam és nem úgy. Felejtsd el. Makacs egy ember ám. – néztek mindhárman Kevinre, aki zavarba jött, ám mégis talált egy megfelelő mondatot.

- Tudom.

Az este eljött és összegyűltek mindannyian Pharyust kivéve, és aki igényelte, vacsorázhatott, a zuhany is nyitva állt, majd elvonultak aludni. Hosszú nap állt mögöttük és még hosszabb előttük. Nem is tudták, nem is tudhatták, mi vár még rájuk. Mindenki sejtette, hogy ettől erősebb ellenállás lesz, ám elképzelni sem tudták, mire képes ellenségük... egyedül Pharyus tudta... ő viszont nem akarta még jobban belekeverni az embereket, ám ezt nem ő dönthette el. A lehetőségek előttük álltak, és Pharyus számára mindenkiben ott rejtőzhetett egy lehetőség, hogy segítse az ügyét... még ha legapróbb szikra látszott is csak, ám szüksége volt minden aprócska lehetőségre, hogy végigvigye küzdelmét.

Kevin sokáig gondolkodott és megfogadva a tanácsokat mérlegelni kezdte a dolgokat. Bizonytalan lett, hogy vajon tényleg megérné-e meghalni egy idegen mellett? De miért hagyna ki egy ilyen lehetőséget, hogy végre barátok mellett legyen, még ha veszélyes is? Sokáig tanakodott magában, hánytavetette a tényeket, míg végül döntésre jutott. Jeremy és Pharyus remélte, hogy jól fog dönteni és nem teszi ki magát ilyen örülségnek, de tudták, az emberi érzések igencsak felborítják a józan ítélőképességet, mégis előfordulhatnak olyan esetek, hogy az lesz a jó döntés.

Eljött az éjszaka és most különös módon mindenki nyugodtan aludt. A Daarhyant sem gyötörték furcsa álmok, ilyenkor eldönteni sem tudta, hogy ez most jó vagy rossz előjel-e. Próbált bizakodó lenni és a lehető legtöbb energiát gyűjteni egy új napra, mely számos meglepetést tartogatott nekik.